

slovo
pravdy

2025

1

Číslo: 1 | 2025

Ročník: XXIV

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec

PAK 395329

Srbsko

Ján Šerfel

Hviezdoslavova 77/19

05935 Batizovce

Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2
VYVOLENÍ

3
ANDREJ
Prvý a verný nasledovník

5
PETER

8
JÁN
„Boh je milosrdný“

10
JAKUB, JÁNOV BRAT

12
FILIP

14
NATANAEL
Šiesty z dvanástich

16
MATÚŠ
Zanechať mince a nasledovať kráľa

18
TOMÁŠ

20
JUDÁŠ IŠKARIOTSKÝ

22
ĎALŠÍ DVAJA JAKUBOVIA
A DRUHÝ ŠIMON

24
SAUL Z TARZU

26
VEĽKÉ TEXTY EVANJELIA
Žalm 32:1

28
VEĽKÉ TEXTY EVANJELIA
Titovi 2:14

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“
Efežanom 1:13

ČASOPIS VYCHÁDZA KAŽDÉ TRI MESIACE A ZASIELAME HO KAŽDÉMU ZDARMA.

VŠETKY NÁKLADY NA TLAČENIE A ROZŠIROVANIE ČASOPISU SÚ HRADENÉ Z DOBROVOLNÝCH PRÍSPEVKOV BOŽIEHO ĽUDU. KRESŤANSKÉ ZBORY A JEDNOTLIVCI, KTORÝM PÁN POLOŽÍ NA SRDCE, ABY PODPORILI TÚTO PRÁCU, MÔŽU SVOJE PRÍSPEVKY ZASLAŤ NA ADRESU REDAKCIE.

VYVOLENÍ

David Petterson

Je o tom i pieseň, ktorú si mnohí z nás už dlho pamätajú. „Bolo dvanásť učeníkov, ktorých si Ježiš povolal: Šimon Peter, Andrej, Jakub, jeho brat Ján; Filip, Tomáš, Matúš, Jakub, syn Alfeov, Šimon, Tadeáš, Judáš a Bartolomej. Ježiš povoláva aj nás...“. Týchto dvanásť mužov bolo „vyvolenými“. Prečo práve oni a nie iní? Nikto z nich nebol rabín, kňaz, zákonník, farizej ani saducej. Členovia židovského náboženského zriadenia boli prehliadnutí na úkor mužov, ktorí boli skôr nevýrazní - rybári, mýtnik a podobne. Výber týchto dvanástich poslúžil ako odsúdenie systému, ktorý bol skorumpovaný. A prečo práve číslo dvanásť? Dvanásť izraelských pokolení sa väčšinou odvrátilo od Pána. V Ježišových časoch bolo vedenie národa plné zákonníkov, pokrytco a bezbožníkov. Tým, že si Kristus vybral dvanásť, v podstate začína odznova s novými vodcami, ktorí sa s vierou obrátia k Pánovi a budú poslúchať iba Jeho slovo.

Boli to nielen obyčajní ľudia, ale mali aj vážne charakterové chyby. Často pomaly chápali, čo ich Spasiteľ učil. Boli pyšní a hádali sa medzi sebou, kto bude najväčší v prichádzajúcom Kristovom kráľovstve. Pán ich často karhal za ich nedostatok viery. A všetci mali problémy s vernosťou - opustili Ježiša, keď bol zatknutý v Getsémane.

Dvanásť však zanechali v našom svete nezmazateľnú stopu. Vydali sa na cestu evanjelia po celom svete a priniesli posolstvo blízky i vzdialeným národom. Takmer všetci zomreli mučeníckou smrťou, ale nie bez toho, aby predtým získali pre Spasiteľa tisíce ľudí. Sú súčasťou základov Cirkvi, ktorej základným uholným kameňom je Ježiš Kristus (Efež. 2:20). Vďačíme im za to, že nám

dali našu zakladajúcu listinu - „učenie apoštolov“ (Skut. 2:42). Dvanásť budú sedieť na trónoch v budúcom Kristovom kráľovstve a súdiť dvanásť pokolení Izraelových (Mat. 19:28). A ich mená sú napísané na dvanástich základných kameňoch nebeského mesta, Nového Jeruzalema (Zjav. 21:14). Čo sa stalo, že sa takíto bežní ľudia zmenili na neuveriteľne užitočné nádoby pre svojho Pána a dostalo sa im tejto pocty? Nechceme prehliadať ich vernosť, no skutočný kľúč k ich užitočnosti nespočíva v týchto mužoch, ale v Pánovi, ktorému slúžili. Bol to Kristus, kto ich zmocnil, keď im po Svojom nanebovstúpení zoslal Ducha Svätého. Muži, ktorých vidíme od Skutkov 2 a ďalej, vyzerajú výrazne inak ako tí, ktorí sa len niekoľko dní predtým chúlili v strachu v hornej miestnosti. Ukázalo sa, že zásada z 1. Kor. 1:26-29 je pravdivá. Boh sa rozhodol vyvolať slabých, ponížených, dokonca opovrhovaných, aby sa nikto nemohol chváliť a aby bol oslávený iba Boh.

Aj po dvadsiatich storočiach, podľa záznamov o ich živote a spisoch, títo muži stále prevracajú svet (Skut. 17:6). Pozývame vás teda čítať ďalej a spoznať ich¹ a, čo je dôležitejšie, dozvedieť sa viac o Mužovi, ktorý ich povolal za „vyvolených“. A nezabudnite na riadok refrénu už spomínanej piesne - „Ježiš povoláva aj nás“. Aj my sme boli vyvolení (Efež. 1:4; 1. Tes. 1:4), máme rovnaké posolstvo, slúžime tomu istému Majstrovi a sme zmocnení tým istým Duchom.

¹ Keďže do tohto čísla bol zaradený článok o „vyvolenom“ apoštolovi pohanov Saulovi (Skut. 9:15; 22:14), priestor neumožnil uverejniť články o Tadeášovi a Judášovom nástupcovi Matejovi.

ANDREJ

PRVÝ A VERNÝ NASLEDOVNÍK

Don Draper

Muž, akým on bol

Andrej sa v Novom zákone spomína len 12-krát, zatiaľ čo Peter 156-krát. Keď sa o ňom hovorí, je to často s prívlastkom „brat Šimona Petra“. Aj keď je Andrej výrazne zatienený svojím odvážnym a búrlivým bratom, keď si pospájame tých niekoľko krátkych zábleskov, ktoré o ňom máme, vystupuje ako pokorný, verný, dokonca nadšený Kristov nasledovník. (Rád by som si myslel, že keď medzi učeníkmi vypukla potýčka „Kto je najväčší?“, Andrej sa do nej nezapojil – Luk. 22:24).

Prvý dojem z Andreja máme, keď uvažujeme o zaujímavom význame a pôvode jeho mena. Andrej znamená „mužný“ alebo „statočný“ a prekvapivo je to grécke meno. Hoci jeho rodina bola v jadre hebrejská, Andrejovi rodičia sa rozhodli dať mu grécke meno (čo je možno dôkazom jedného z mnohých trvalých vplyvov helenistickej [gréckej] kultúry na židovskú spoločnosť v prvom storočí), ktoré sa ukázalo, že dokonale zodpovedalo povahe ich syna. Jeho meno sa jedného dňa ukázalo ako užitočné pri privádzaní Grékov ku Kristovi. Andrej, pravdepodobne slobodný muž, sa prejavil ako naozaj mužný, a to nielen v drsnom, fyzickom a pozemskom zmysle, ale aj v zbožnom spôsobe, akým Boh chcel, aby muž bol a žil.

Život Andreja sa začal v domácnosti jeho otca Jonáša v Betsaide, kde sa časom začal venovať bežnej praktickej práci rybára na Galilejskom jazere. Neskôr bude mať spoločný dom a podnik v Kafarnaume so svojím bratom Šimonom (Mar. 1:29). Dlhé dni a namáhavá práca, ktorú si vyžadovalo úspešné rybárske podnikanie,

nebránili Andrejovmu rastúcemu záujmu o duchovné záležitosti. Či už to bolo vplyvom výchovy, alebo vlastným štúdiom Písma, uveril v Boha a potom začal hľadať dlho očakávanú osobnú, duchovnú, morálnu a národnú nádej Izraela v prichádzajúcom Mesiášovi. Andrej mohol byť jedným z tých prvých veriacich, o ktorých sa zmieňuje Pán Ježiš, keď sa modlí k Svojemu Otcovi: „Tvoji boli, a dal si ich mne“ (Jána 17:6).

Posolstvo, ktoré počul

Andrejovu vieru ako mladého muža utužil a prehĺbil ohnivý kazateľ Ján, o ktorom počul a ktorý krstil v judskej Betánii pri rieke Jordán. Jeho priame posolstvo o potrebe pokánia a o skorom príchode Spasiteľa zaujalo Andreja natoľko, že sa dal od Jána pokrstiť a stal sa jeho učeníkom. V jeden nezabudnuteľný deň, keď sa Andrej prechádzal po brehu Jordánu, počul od Jána posolstvo, ktoré navždy zmenilo jeho život: „Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Jána 1:29). Týmto ohromujúcim titulom a výrokom Ján vyzdvihol Pána Ježiša ako Bohom zoslanú obeť za hriech, a čo je ohromujúce, nie iba za Židov, ale za celý svet. Andrej opustil Jána a stal sa spolu so svojím priateľom Jánom, Zebedeovým synom, jedným z prvých Kristových nasledovníkov.

ANDREJ POČUL POSOLSTVO,
KTORÉ NAVŽDY ZMENILO JEHO
ŽIVOT: „HLA BARÁNOK BOŽÍ,
KTORÝ SNÍMA HRIECH SVETA!“

Mesiáš, ktorého našiel

Andrej nešetril čas. Sotva našiel Krista, už Ho nasledoval. Ján, zdôrazňujúc jeho význam, nám hovorí, že to bolo o desiatej hodine (16.00), keď sa spolu s Andrejom na Kristovu láskavú otázku a pozvanie išli pozrieť, kde žije, a dozvedieť sa, kto je. Aký to bol pre Andreja objav a požehnanie, keď mu Pán Ježiš osobne zjavil Svoju osobu a Svoj plán ako Mesiáša. Pri porovnávaní písomných správ v evanjeliách sa zdá, že u Jána máme prvotnú výzvu Andreja, aby uveril v Krista a nasledoval Ho; a potom, u ďalších pisateľov evanjelií, máme jeho oficiálnu výzvu k učeníctvu pri Galilejskom mori niekedy neskôr.

Služba, ktorú plnil

Privilégium Andrejovej služby byť jedným z 12 oficiálne vybraných Kristových učeníkov (žiakov) a apoštolov (vyslaných) je jedným z najväčších v dejinách. Aj keď možno nie je taká hlboká ako služba Petra, Jakuba a Jána, dôvernosť Andrejovej služby s Kristom je vidieť v štyroch zoznamoch Dvanástich v evanjeliách. Andrejovo meno je vždy medzi prvými štyrmi uvedenými, čo naznačuje blízky vzťah s Pánom. Zameranie Andrejovej služby si môžeme všimnúť aj v troch scénach, kde sa spomína (Jána 1:40-42; 6:8,9; 12:22). V týchto rôznych situáciách sa podieľa na privádzaní rôznych osôb ku Kristovi. Zdá sa, že Andrej, ktorý pracoval väčšinou „v zákulisí“, účinne využíval svoje premáhajúce, prívetivé správanie voči ľuďom a svoj osobný prístup ku Kristovi, aby mnohých kontaktoval so Spasiteľom.

Zmienka, ktorú dostal

V poslednej zmienke o Andrejovi v Písme (Skut. 1:13) ho vidíme spolu s ostatnými učeníkmi v hornej miestnosti, ako netrpezlivo očakávajú príchod Ducha Svätého, ktorý mal v dobe Cirkvi otvoriť úplne nové obdobie Božieho konania s ľuďmi prostredníctvom Jeho

ľudu. Lukáš starostlivo zaznamenáva, že prvá miestna cirkev, ktorá vznikla v Jeruzaleme, vytrvalo pokračovala v učení apoštolov (2:42); a Pavel neskôr zjavuje, že Cirkev, ktorá je Jeho Telom, je postavená na základoch apoštolov (Efež. 2:20). Andrej je zahrnutý v oboch týchto dôležitých aspektoch pravdy. Hoci Písmo mlčí o jeho ďalších rokoch služby, existujú apokryfné zápisy, ktoré spájajú Andreja s evanjelizáciou Skýtie a Acháje, podľa ktorých ho nakoniec čaká mučenícka smrť v Patrách v Grécku.

Andrej sa zaujímal aj o budúce udalosti (Mar. 13:3) a Pán Ježiš spojil Andreja s nadchádzajúcim tisícročným vekom, keď 12 apoštolov zasadne na tróny a bude vládnuť 12 – tim pokoleniam Izraela (Mat. 19:28). Zjavenie Jána zobrazuje majestátne nebeské mesto ako privilegovaný príbytok Kristovej Nevesty, na ktorého základných kameňoch budú vyryté práve mená 12 Baránkových apoštolov (Zjav. 21:14). Sú to pozoruhodné zmienky, ktoré hovoria o čestných miestach, ktoré čakajú na tohto bývalého galilejského rybára!

ANDREJ SA ZAUJÍMAL AJ O BUDÚCE
UDALOSTI A PÁN JEŽIŠ SPOJIL
ANDREJA S NADCHÁDZAJÚCIM
TISÍCROČNÝM VEKOM.

Hoci je biblický obraz Andreja minimálny, je toho o ňom dosť na to, aby nás veľmi povzbudil a uistil, že bez ohľadu na povahu, veľkosť alebo viditeľnosť našej práce pre Pána sme všetci, akokoľvek obyčajní alebo odlišní, boli vyvolení a dostali sme pozoruhodnú príležitosť pokorne nasledovať Krista, osobne oslovovať druhých a verne plniť svoju službu, kým sa On nevráti a neodmení.

PETER

Huw Rees

Hovorí sa, že človek, ktorý nerobí chyby, je človek, ktorý nerobí nič. Peter bol známy svojimi chybami, ale tie tam boli práve preto, že toho veľa dosiahol.

II

BOL KAMEŇOM S OSTRÝMI HRANAMI, ALE BOL VYFORMOVANÝ DO ŽIVÉHO BALVANA, KTORÝ BOL ZÁKLADOM ZHROMAŽDENIA.

Podobne ako Jakuba, ho stretávame pod menom, ktoré sa niekedy spája s jeho starou povahou, Šimon (Jána 1:42); odvtedy sa však volal Kéfaš – Peter, skala a pomaly vстал do svojho mena. Bol kameňom s ostrými hranami, ale bol vyformovaný do živého balvana, ktorý bol základom zhromaždenia (Mat. 16:18). Pán o Petrovi povedal: „Duch je síce hotový, ale telo je slabé.“ (Mar. 14:38), a od chvíle, keď bol povolaný nasledovať Krista, sa Peter vydal na cestu, na ktorej sa z neho stal duchovný monolit. Ale ruka sochára musela najprv opracovať telo.

Voda

Mnohé z poznatkov, ktoré máme o Petrovom živote, sú spojené s vodou; bol to predsa pracovitý rybár. Samotný Peter bol niekedy ako prival vody vo svojej surovej podobe: hrubá sila, impulzívny a nepredvídateľný. Ak sa však správne využil, bol energizujúci a oživujúci.

Na mori sa naučil, že Pán Ježiš je vtelený Stvoriteľ. Keď sa jeho sieť naplnila zázračným úlovkom, mohol len vyznať: „Odídi odo mňa, Pane, lebo som hriešny

človek“ (Luk. 5:8). Pyšné vlny Petrovej osobnosti sa museli pokoriť skôr, ako ho Pán povolal, aby všetko opustil a slúžil Mu. „Bôh sa pyšným protiví a pokorným dáva milosť.“ (1. Pet. 5:5) Telesná vlna môže spôsobiť spúšť, ale duchovná vlna, pokorená a usmernená Kristom, sa môže stať prílívom energie.

Petra treba pochváliť za to, že vystúpil z člna a kráčal po vode (Mat. 14:29). Vidíme v ňom schopnosť riskovať, nefalšovanú vieru a iniciatívu – chvályhodné vlastnosti, ale len tie by búrku neprekonali. Keď strach a pochybnosti zaplavili jeho dušu na jazere, naučil sa, že sa nemôže udržať vlastnými silami, ale musí sa obracať na Krista, aby Ho zachránil milosťou; bol „mocou Božou strážení vierou“ (1. Pet. 1:5).

Ďalšia vodná lekcija naučila Petra princípu podriadenosti. Rodený vodca, spolu so svojou duchovnou výsadou syna kráľa (Mat. 17:26), si mohol myslieť, že si môže robiť, čo sa mu zachce. Pán mu však povedal: „Idi k moru“ (v. 27). Aj more a jeho živočíchy sa musia podriaďovať

II

PETER SA MUSEL NAUČIŤ PODRIAĐOVAŤ SA INÝM, NAPRIEK SVOJIM PRIVILÉGIÁM.

prírodným zákonom. Podobne aj Peter sa musel naučiť podriaďovať sa iným, napriek svojim privilégiam. Keď z úst ryby vyskočila drachma, musel sa podriaďiť plateniu daní. Preto neskôr napísal: „buďte poddaní každému ľudskému stvoreniu pre Pána... Podriaďte sa svojim

pánom... Ženy, podriadujte sa vlastným mužom... Podriadujte sa jeden druhému“ (1. Pet. 2:13,18; 3:1; 5:5). Peter veril v autoritatívnu hierarchiu, ale zároveň poznal hodnotu poslušného podriadenia.

Peter mal pravdepodobne počkať pri Tiberiadskom mori, ale rozrušený a aktívny ako vždy, vyburcoval svojich druhov a vyhlásil: „Idem loviť ryby“ (Jána 21:3). Po vyslovení tohto slova sa všetci jeho spoločníci nahrnuli do člna a pridali sa k nemu v nešťastnom pokuse. Nič však nechytli. Peter sa od svojho zapretia zmietať v nepokojoch, ale pri pokojných vodách Tiberiady obedoval so vzkrieseným Kristom a prechádzal sa po brehu vo vyznaniach. Podobne ako žalmista pri pokojných vodách mohol povedať: „Občerstvuje moju dušu“ (Žalm 23:3). Obnovil sa, keď mu Pán povedal: „Pod' za mnou!“ (Jána 21:19). Vody obnovy poslúžili pokorenému Petrovi milosťou a on mal byť v pravý čas povýšený (1. Pet. 5:6).

Naplnený Duchom vystupuje v Skutkoch apoštolov, aby viedol apoštolskú skupinu. Jeho kázne prúdia ako mohutné vody, obviňujúc Izrael z ukrižovania Krista (Skut. 2:23; 3:14; 4:10), ale sľubujúc osviežujúci dážď všetkým, ktorí sa budú v pokání obracať (3:19). Jeho srdce sa dvíha v chvále, keď vidí prameň všetkého požehnania – Boha, ktorý stvoril nebo a more (4:24). Šíri evanjelium po celom Judsku, Samárii, Joppe a Babylone. Očistil cirkev od Ananiáša a Zafíry a pomohol ustáliť cirkev prílevom pohanských veriacich. Z búrlivého muža pripomínajúceho vlnu sa stal akvadukt požehnania.

Z BÚRLIVÉHO MUŽA
PRIPOMÍNajúCEHO VLNU SA STAL
AKVADUKT POŽEHNANIA.

Slová

Vodca ľudí je nielen mužom činu, ale aj mužom slov. Peter si myslel, že je lepšie povedať niečo, ako nič (Mar. 9:6), aj keď sa mýlil. Pán mu povedal, aby zatahol na hlbinu a spustil siete, ale Peter povedal: „Ja spustím siete“ (Luk. 5:5). Neslávne vyčítal Pánovi, čím sa priecil Kristovým slovám a vyslúžil si výčitku - „protivník“ (Mar. 8:33). Bohužiaľ, zaprel Pána (Mat. 26:74).

Vedľa jeho krčovitých výrokov však stoja jedny z najvznešenejších výrokov v Písme. Tesne predtým, ako povedal: „Nie tak, Pane“, povedal: „Ty si Kristus, Syn živého Boha“ (Mat. 16:16). Tesne predtým, ako postavil Mojžiša a Eliáša na jednu úroveň s Kristom, povedal: „Učiteľ, je dobré, aby sme tu boli“ (Mar. 9:5). A predtým, ako zasiahol do kariéry apoštola Jána, povedal: „Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem“ (Jána 21:17).

Časom a milosťou sa však Petrove slová začali viac podobať slovám jeho Pána. Neposkytlo mu ich telo a krv, ale jeho Otec, ktorý sa rozhodol zachrániť ho (Mat. 16:17; 1. Pet. 1:2). Keď ostatní učenici odmietali stravu plnú tvrdých slov, on ich všetky sladko jedol a hovoril: „Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš“ (Jána 6:68).

Ako prvý začal kázať pohanom a medzi jeho slovami a nebeskými slovami bola taká jednota, že „Peter otvoril ústa“ (Skut. 10:34) a Boh ich naplnil. Peter povedal, že pohania počuli evanjelium „mojimi ústami“ (15:7). Jeho slová kedysi spôsobili chaos, ale stali sa prostriedkom harmónie a stability.

Tak, ako sa premenili Petrove slová, to isté chce aj pre nás. Kedysi s prísahou zapieral a hovoril naprázdno, ale hovorí nám, aby sme nehovorili nič klamné (1. Pet. 3:10) a aby ľudia „hovorili – ako slová Božie“ (4:11). Peter poznal Bibliu, citoval z 5. Knihy Mojžišovej, Žalmov

a Joela (Skut. 3:22; 1:20; 2:16). Dobre sa vyznal v typológii a eschatológii (náuka o posledných ľudstva) (1. Pet. 3:20; 2. Pet. 1:11). Ako starý apoštol chcel odovzdávať Božie slovo iným. Jeho slová často sklamali, ale on poukazoval druhým na neomylné Božie slovo - „Lebo sme neišli za chytrácky vymyslenými bájkami, ... máme pevnejšie slovo prorocké, a dobre robíte, že máte naň obrátený svoj pozor“ (2. Pet. 1:16,19). Potvrdil inšpiráciu oboch zákonov (1:21; 3:2,16) a každého svätého upozornil na nedobytnú skalu svätého písma.

Modlitba

Peter bol tiež mužom úprimnej modlitby. Človek, ktorý vedie a je aktívny, musí mať súkromné spoločenstvo s Pánom.

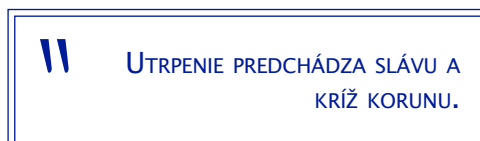

Naučil sa to od najväčšieho Služobníka, keď Ho nasledoval skoro ráno, ešte za noci, na miesto kde sa Pán modlil (Mar. 1:35). Práve zlyhanie v modlitbe viedlo Petra k zapretiu Pána (14:37). V Skutkoch sa však poučil a zažil domom otriasajúce modlitebné stretnutia a Božie videnia, keď „vyšiel Peter na postrešie domu pomodliť sa“ (Skut. 10:9). Práve na pozadí modlitby mohol Peter vo väzení spať a čakať na istú popravu (12:6).

Aby sme nepadli ako on, hovorí: „Teda buďte rozumní a triežvi k modlitbám“ (1. Pet. 4:8) a „Každú svoju starosť uhoďte na neho, lebo on sa stará o vás“ (5:7). Tak, ako počul od Krista: „Ja som prosil za teba“ (Luk. 22:32) chce, aby sme poznali „pastiera a biskupa“ našich duší (1. Pet. 2:25).

Utrpenie a sláva

Peter bol oddaný Žid, ktorý očakával, že s príchodom Mesiáša príde tisícročná sláva (Luk. 22:30; Mar. 9:1; Skut. 1:6), a tak obišiel utrpenie. Každý vodca ľudí však musí trpieť, či už to boli výčitky Spasiteľa, trpký plač po preosiati, alebo väzenie - Peter vedel o skúškach všetko. Naučil sa, že ťažkosti, súženia umocňujú radosť z kráľovstva; utrpenie predchádza slávu a kríž korunu.

Takéto poučenia viedli túto nádobu určenú na utrpenie k tomu, aby povedala: „dokázanie sa vašej viery, o mnoho cennejšie nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša, bolo vám nájdené na chválu, na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista“ (1. Pet. 1:7).

Nasledoval kroky svojho Spasiteľa a k tomu istému vyzýva aj nás: „Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri zjavení jeho slávy radovali plesajúci“ (4:13).

Ak Petra, muža činorodého, niečo charakterizovalo, tak to, že rád nasledoval Krista. Kam išiel Kristus, tam išiel aj on. Spočiatku si myslel, že ho to dovedie priamo do slávy, ale Pán ho naučil niečo iné. Ťažký tlak Petrových skúšok zmenil hrubú skalu na vzácny kameň. Nikdy by nebol tak jasne zažiaril, keby nebol tak hlboko trpel. Pri všetkých svojich vodcovských schopnostiach bol oddaným nasledovníkom Baránka a nasledoval svojho Pána až do smrti. Verne znášal mučenícku smrť a oslavoval Boha (Jána 21:19). Ako víťazná loď, ktorá prekonala rozbúrené more, mal bohatý vstup do večného kráľovstva (2. Pet. 1:11). Kiežby sme aj my vierou vydržali životnú búrku a upreli svoj pohľad na nebeský prístav!

JÁN

„BOH JE MILOSRDNÝ“

Justin Pratt

Jedným z prvých Ježišových učeníkov bol Ján, syn Zebedeov a Salome. Pravdepodobne bol Ježišovým bratrancom a zdal sa byť duchovne citlivý. Posolstvo, ktoré Ján Krstiteľ hlásal, rezonovalo v jeho srdci a stal sa jeho učeníkom. Keď im spolu s Andrejom pri Ježišovej prechádzke Ján povedal, aby „hľadeli na Baránka Božieho“ (Jána 1:36), opustil Jána Krstiteľa a nasledoval Ježiša. Ježiš ho pozval, aby pozoroval Jeho život (v. 39), prijal Ho doň a neskôr mu prikázal, aby opustil svoju každodennú prácu rybára a nasledoval Ho ako Jeho učeník (Mar. 1:19).

Meno Ján vyjadruje myšlienku Božieho daru. Hoci táto séria článkov má názov „Vyvolení“, čím sa zdôrazňuje skutočnosť, že títo Ježišovi nasledovníci boli výsledkom Jeho starostlivého výberu a rozhodnutia (pozri Jána 15:16 a Luk. 6:12-16), v istom zmysle Jánova povaha a priateľstvo stelesňovali dobrý dar nebeského Otca Jeho milovanému Synovi počas Jeho pobytu na zemi. V tomto období ťažkostí a skúšok, odmietnutia a vytrvalosti Mu pomáhala vernosť a podpora istého Jána. Nemožno nevidieť určité porovnania a kontrasty s Dávidom a jeho Jánom (Jonatánom) počas Dávidovho pobytu a vyhnanstva ako neuznaného, pomazaného kráľa.

Dávidov Jonatán bol starší, keď Dávida prijali do Saulovho domu ako dvorného hudobníka. Neskôr sa stal jeho švagrom po Dávidovej svadbe s jeho sestrou Míchal'. Jonatán si začal Dávida vážiť ako svojho záchrancu, keď Dávid zaujal jeho miesto v údolí Éla a postavil sa obrovi. Jonatán sa zriekol všetkých nárokov na

otcov trón a zaviazal sa láskou a vernosťou Dávidovi. Počas celého Dávidovho odcudzenia Saulovi a Izraelu bol Jonatán jeho stálicou, tým, kto Dávida na diaľku povzbudzoval a podporoval a kto očakával, že bude po jeho boku, keď Pán dosadí Dávida na trón.

Ježišov Ján bol pravdepodobne mladší; mnohí ho považujú za najmladšieho z Dvanástich. Ako sme už naznačili, bol pravdepodobne Ježišovým pozemským bratrancom, ale stal sa adoptívnym bratom, keď mu Pán zveril

W

JÁN BOL JEDNÝM Z PRVÝCH
UČENÍKOV, KTORÍ POCHOPILI
VÝZNAM JEŽIŠOVÝCH SLOV
TÝKAJÚCICH SA JEHO SMRTI A
ZMŔTVYCHVSTANIA.

Svoju matku z kríža (Jána 19:27). Ján bol jedným z prvých učeníkov, ktorí pochopili význam Ježišových slov týkajúcich sa Jeho smrti a zmŕtvychvstania. Keď videl prázdny hrob (20:8), uveril. Kým Dávidov Jonatán otvorene vyjadril svoju lásku k Dávidovi, na Jána viac zapôsobila Ježišova láska k nemu. Jedným z Jánových obľúbených spôsobov označenia bolo „učeník, ktorého Ježiš miloval“ (13:23; 19:26; 20:2; 21:7, 20). Toto ocenenie Jeho Pána viedlo k túžbe byť Mu nablízku. Bol to on, kto sa pri poslednej večeri skláňal najbližšie k Ježišovmu srdcu (13:23), kto Ho v noci nasledoval na súd (18:15) a kto bol

pri kríži (19:26). Ježiš ocenil jeho tichú úctu a zaradil ho medzi troch najbližších učeníkov, ktorí ako jediní boli svedkami vzkriesenia Jairovej dcéry, Pánovho premenenia a utrpenia v Getsémane.

Jánova služba prekvitala v prvých dňoch Cirkvi. Často sprevádzal Petra, keď vydávali svedectvo o vzkriesenom a nanebovstúpenom Kristovi. Ani keď bol Ján uväznený a ohrozený, nezakolísal. Jeho uznanie Kristovej lásky ho skutočne viedlo k poznaniu, že v skutočnosti „Boh je láska“ (1. Jána 4:8). Ján napísal: „V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás“ (v. 10).

Ján, ako starší muž, trpel ako mučeník bez toho, aby zomrel. Predpokladá sa, že bol ponorený do kotla s vriacim olejom, ale zraneniam nepodľahol. Potom bol vyhnaný do vyhnanstva na ostrov Patmos. Na sklonku života pôsobil v Efeze a okolitých krajoch. Keď Ján v neskoršom veku písal svoje evanjelium, cítil potrebu objasniť svoju existenciu, pretože niektorí si začali myslieť, že bude nesmrteľný až do Pánovho návratu (Jána 21:23).

Jánovým najväčším odkazom, ktoré zanechal, sú spisy Cirkvi inšpirované Duchom Svätým. Jeho evanjelium jedinečným spôsobom predstavuje Ježiša ako večného Božieho Syna, jeho obsah je starostlivo usporiadaný s ohľadom na privedenie čitateľa k večnému životu prostredníctvom viery v Božieho Krista (20:31). Zanechal listy, ktoré zdôrazňujú rodinné aspekty kresťanského života Božích detí. Napokon nám odovzdal Zjavenie, ktoré dostal o Ježišovi Kristovi a ktoré tvorí záverečnú knihu novozákonného kánonu. Dávidov Jonatán sa nikdy nedožil Dávidovho nástupu na trón. Jonatán bol ten, kto ho prišiel navštíviť a povzbudiť počas jeho pobytu vo vyhnanstve. Jonatán videl, ako obor Goliáš padol k Dávidovým nohám, ale Jánovi sa dostalo jedinečnej

JÁNOVI SA DOSTALO JEDINEČNEJ
VÝSADY PADNÚŤ K NOHÁM
BOŽIEHO VÍŤAZA,
KTORÝ JE NAVEKY ŽIVÝ.

výsady padnúť k nohám Božieho Víťaza, ktorý je naveky živý (Zjav. 1:17-18). Bol to Ježiš, kto prišiel k Jánovi vo vyhnanstve v celej sláve Svojho vyvýšenia. Jánovi, milovanému učeníkovi, teda pripadla úloha zaznamenať súčasnú a budúcu slávu svojho Priateľa a Spasiteľa, Ježiša Krista.

Keď sme sa zamýšľali nad Jánom a jeho životom, prišli nám na myseľ dve črty, ktoré majú praktický význam. Raz som čítal knihu, ktorá tvrdila, že Boh chce, aby sme vedeli len dve veci: „Milujem ťa“ a „Dôveruj mi“. Ján to vedel skôr, ako autor knihy. Charakterizovali jeho život a bolo by dobré, keby sme ich začlenili aj do toho nášho. Nič nestabilizuje náš život viac ako hlboké uznanie skutočnosti, že „Ježiš ma miluje“. Náš život príliš často odráža túžbu dostať sa k Bohu, aby nás požehnal a dostal sa k nám, prijatie založené na výkone, ktoré sa bráni milosti. Dni, ktoré sa začínajú odvážnymi predsavzatiami, sa končia neúspechom. Rozmary života, hriech a ľudská slabosť sa sprisahajú, aby náš vzťah s Bohom kolísal podľa nášho emocionálneho stavu v daný deň. U Jána to tak nebolo. Oslavoval skutočnosť, že ho Boh miluje. Ježiš ho miloval. Keď ho Ježiš požiadal, aby Ho nasledoval, urobil to. Bez otázok. Dôveroval. Niet divu, že tieto dve témy možno tak ľahko vystopovať v Jánových spisoch: veľkosť Božej lásky a príkaz veriť. Ján vhodne uzavrel písomný záznam Písma týmito slovami, ktoré odrážajú jeho meno: „Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je so všetkými vami. Amen“ (Zjav. 22:21).

JAKUB, JÁN OV BRAT

David Hanley

Sväté písmo ho označuje ako Jakoba, Zebedeovho syna, brata Jánovho a Boanerges (syna hromu), a tradícia k nim pridáva mená Jakob Starší a Jakob Veľký. Tieto mnohé mená odlišujú tohto Jakoba od dvoch ďalších významných postáv Nového zákona: Jakob, syn Alfeov, a Jakob, brat Pánov. O tomto významnom apoštolovi Pána Ježiša vieme veľmi málo, no poučenie, ktoré sa z neho dozvedáme, je veľmi dôležité.

Čo vieme

Vieme, že Jakub a jeho brat Ján boli rybári a pravdepodobne boli obchodnými partnermi Petra a možno aj Andreja (Luk. 5:10). Jakub prijal svoje povolanie k učeníctvu od Pána, keď bol na brehu Galilejského mora, a hneď opustil siete a nasledoval Krista (Mat. 4:18-22; Mar. 1:16-19; Luk. 5:1-10).

W

JAKUB PRIJAL SVOJE
POVOLANIE K UČENÍCTVU OD
PÁNA, KEĎ BOL NA
BREHU GALILEJSKÉHO MORA,
A HNEĎ OPUSTIL SIETE
A NASLEDOVAL KRISTA.

Keď sa vo Svätom písme spomínajú mená dvanástich učeníkov spolu, Jakob sa vždy nachádza vysoko v zozname, čo znamená jeho významné postavenie medzi Dvanástimi. V záznamoch evanjelií sa Jakobova výsada prejavuje v tom, že bol súčasťou takzvaného „vnútorného kruhu“ (spolu s Petrom a Jánom), ktorý sa tešil osobitnej blízkosti Krista; bol prítomný pri uzdravení Petrovej svokry (Mar. 1:29-31)

a pri vzkriesení Jairovej dcéry (5:35-43; Luk. 8:49-56). Táto blízkosť Kristovi umožnila Petrovi, Jakobovi a Jánovi byť výlučne prítomní aj pri veľmi významnej udalosti premenenia (Mat. 17:1-13; Mar. 9:1-13; Luk. 9:28-36) a boli s ním aj v záhrade Getsémane, kde boli svedkami dojímavého scény Kristovho utrpenia (Mat. 26:36-46; Mar. 14:32-42). V tom istom čase aj Jakob zakúsil nežné Pánovo milosrdenstvo, lebo keď boli v záhrade počas tej hroznej hodiny, všetci traja opakovane podľahli telesnej slabosti a zaspali. Nakoniec Pán Ježiš spoznal ich slabosť a milosrdne im povedal, aby „teraz spali ďalej a odpočívali“.

Sám Pán nám dáva nahliadnúť do charakteru Jakoba a Jána, jeho brata. V Marka 3:17 Kristus dal Jakobovi a Jánovi priezvisko „Boanerges, čo znamená Synovia hromu“. Možno je to narážka na ich temperament, horlivosť a zápal. Pri jednej príležitosti, keď Samaritáni neprijali poslov, ktorých poslal Kristus, títo synovia hromu sa ho spýtali, či chce, aby povedali, aby oheň zostúpil z neba a strávil ich (Luk. 9:51-56). Pri inej príležitosti sa títo dvaja bratia odvážne obrátili na Krista s prosbou, aby im bolo dopriate sedieť po Jeho pravici a ľavici v Jeho sláve, čím vyvolali nevôľu ostatných desiatich (Mar. 10:35-42).

Po uzavretí záznamov evanjelia sa o živote a službe tohto Jakoba vie len málo. Z Písma sa o ňom dozvedáme len to, že bol prvým z Kristových apoštolov, ktorý podstúpil mučenícku smrť. Keď sa kresťanstvo šírilo a rástlo, kráľ Herodes musel v Jakobovi vidieť mocného svedka Krista a účinného vodcu Cirkvi a nemilosrdne „zabil Jakoba, brata Jánovho, mečom“ (Skut. 12:2).

Krátko nato vzal Jakobovho dlhoročného priateľa a spoluapoštola Šimona Petra a uväznil ho. Boh je však silnejší ako jeho nepriatelia, pretože čítame, že „Božie slovo rástlo a rozmáhalo sa“ (v. 24).

Čo nevieme

Tradícia hovorí o službe tohto Jakoba, Jánovho brata, veľa, ale konzervatívni historici mnohé z toho prijímajú s veľkou skepsou. Hovorí sa, že tento Jakob priniesol evanjelium do Španielska a spomína sa na neho v celom španielsky hovoriacom svete. Meno Santiago sa v španielskej kultúre bežne používa a niekoľko miest nesie názov Santiago. Starobylá trasa v Španielsku s názvom El Camino de Santiago (Cesta svätého Jakuba) je stále obľúbeným cieľom a hovorí sa, že jeho telo je pochované na tejto trase v katedrále s názvom Santiago de Compostela. Rímsky katolicizmus stále považuje tieto veci za pravdivé a propaguje aj ďalšie fantastické predstavy o Jakobovi, ale historická presnosť všetkých týchto domniek je prinajmenšom otáznna.

Čo sa dozvedáme

Jeho povolanie

Jazyk Písma, ktorý opisuje reakciu Jakuba a Jána na ich stretnutie s Kristom, je veľmi poučný: „Opustili všetko a išli za ním“ (Luk. 5:11). Podobne, keď sa nový veriaci stretne so zachraňujúcou mocou Krista, vhodnou odpoveďou je „opustiť všetko a nasledovať ho“. Je dobré, aby veriaci preukazoval nezištné odovzdanie sa Kristovi počas všetkých dní svojho života.

Jeho výsada

Každý Kristov učeník sa môže tešiť z úzkeho spoločenstva s Ním. Každodenné rozjímanie o Kristovej osobe, skúmanie Písma s cieľom objaviť nové poznatky o Jeho sláve a čas strávený každý deň v modlitebnom spojení s Kristom poslúžia jednotlivým veriacim

k hlbšiemu vzťahu s Kristom, a inšpirujú ich k uctievaniu. Pravdivé sú slová piesne: „Keď kráčame s Pánom vo svetle Jeho slova, aká sláva nám svieti na cestu.“

Jeho temperament

Zo života tohto Syna hromu plynie pre nás všetkých cenné ponaučenie - Ako sme všetci náchylní podľahnúť telesnému inštinktu vynášať hromové súdy nad druhými. Ale Jakob a Ján boli Pánom pokarhaní, pretože to nie je Kristova cesta. Horlivosť pre Krista je najlepšia vtedy, keď je zmiernená milosrdenstvom. Aké poučné sú slová iného Jakuba: „Milosrdenstvo sa chváli proti súdu“ (Jak. 2:13)!

Jeho mučeníctvo

Pán predpovedal, že Jakob bude musieť piť kalich horkosti (Mar. 10:39), a skutočne ho pil. Herodesova nenávisť voči Jakobovi a ostatným kresťanom bola v skutočnosti spôsobená jeho nenávisťou voči samotnému Kristovi (Jána 15:18-21). Možno nikdy nebudeme vyzvaní, aby sme podstúpili mučenícku smrť, ale prospelo by nám, keby sme pochopili a prijali Pavlove slová, ktorého život sa tiež skončil mučeníckou smrťou: „Všetci, ktorí chcú žiť pobožne v Kristovi Ježišovi, budú prenasledovaní“ (2. Tim. 3:12). Ten, ktorý „bol mŕtvy a žije“, ubezpečil prenasledovanú cirkev v Smyrne, že mučeník dostane „korunu života.“ a víťazovi „neuškodí druhá smrť“ (Zjav. 2:8-11).

Život a služba tohto zriedkavo spomínaného, ale významného apoštola nášho Pána Ježiša nám poskytuje veľa cenných ponaučení, ktoré môžeme aplikovať na náš vlastný život.

TEN, KTORÝ „BOL MŔTVY
A ŽIJE“, UBEZPEČIL
PRENASLEDOVANÚ CIRKEV, ŽE
MUČENÍK DOSTANE „KORUNU ŽIVOTA.“

FILIP

Kory Crawford

Filipovo povolanie a opozícia

Filip bol muž, ktorý potreboval cieľ. Prvé podrobné svedectvo o Filipovi v Písme nám opisuje muža, ktorého hľadal a povolal Ježiš Kristus. Ťažko povedať, do akej miery Filip do tej chvíle blúdil životom, ale po tomto významnom dni už jeho život nikdy nebude taký istý. Jednoduché, ale priame pozvanie Ježiša z Nazareta bolo adresované Filipovi z Betsaidy. Muž, ktorý pochádzal z mesta známeho ako „dom rybárov“, bol vyzvaný, aby odložil svoje siete z povrazov a chopil sa duchovnej siete - aby sa stal rybárom ľudí. Nepochybne si každý veriaci spomenie na okamih vo svojom živote, keď sa veľmi osobne stretol s Pánom Ježišom Kristom. On nás vyhľadal a povolal k Sebe, aby sme odpočinuli a boli spasení. „Pod'ťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie“ (Mat. 11:28). A podobne ako v prípade Filipa, Pán Ježiš nás nepovolal len k samotnému spaseniu, ale k skutočnému životnému cieľu, k skutočnému celoživotnému povolaniu.

**POVOLANIE DO SLUŽBY VYZERÁ
PRE KAŽDÉHO KREŠŤANA INAK.**

Povolanie do služby vyzerá pre každého kresťana inak. Niektorí boli povolani byť matkami, iní učiteľmi v nedeľnej škole a ďalší pastiermi stáda. Nech už je vaše povolanie akékoľvek, Pán vám ho dáva jasne najavo a túži, aby sme naň odpovedali rovnako ako Filip.

Filip sa hneď pustil do práce a začal iným rozprávať o Ježišovi Kristovi. Našiel Natanaela a povedal mu, že prišiel Ten zaslúbený - Ten, o ktorom hovorili a prorokovali Mojžiš a proroci, Ten, ktorý

rozdrví diablu hlavu (1. Moj. 3:15), Ten, o ktorom Izaiáš sľúbil, že bude Immanuel, Boh s nami (Iza. 7:14). Bol tu Predivný, Radca, Knieža pokoja (9:6). Napriek všetkému, čo Kristus splnil z Písma, Božie dieťa však žije vo svete, ktorý Ho odmieta. Odpovedať na Kristovo volanie znamená slúžiť uprostred opozície a konfliktov. Hoci Natanael pochyboval, že z Nazareta môže vzísť niečo hodnotné, Filip jednoducho pokračoval vo svojom povolaní hovoriť o Kristovi iným. Odpovedal jednoduchým „Pod' a vidz!“ (Jána 1:47), na vlastné oči. Podobne ako Filip, nech nás Pán

**HOCI NATANAEL POCHYBOVAL,
FILIP ODPOVEDAL JEDNODUCHÝM
„POĎ A VIDZ!“, NA VLASTNÉ OČI.**

Ježiš povolal k čomukoľvek, mali by sme odpovedať s rovnakou ochotou a vôľou srdca byť Kristovými vyslancami uprostred opozície a pochybovačov.

Filipova skúška a zlyhanie

Ako to býva na ceste každého kresťana, aj život v službe vedie k skúškam. V žiadnom prípade to nie je hladká cesta. Keď Filip pokračoval v nasledovaní Ježiša a plnil výzvu, na ktorú odpovedal v Jánovi 1, ocitol sa s Ježišom a ostatnými učeníkmi blízko svojho rodného mesta Betsaidy. Filip videl uzdravených chorých a hriešnikov, ktorým sa ponúkala voda života, no rovnako ako my, ktorí sme v minulosti videli Pánovu moc a vernosť, aj on mal chvíľu pochybností a zabudnutia. So zástupom viac ako 5 000 ľudí pred Sebou, Ježiš skúšal Filipovu vieru v Božiu moc. Konkrétne sa Filipa opýtal: „Kde nakúpime

toľko chleba, aby sa títo najedli?“ (Jána 6:5). Písmo nám hovorí, že cieľom tejto otázky bolo vyskúšať ho. Filipova odpoveď ukázala, ako rýchlo zabudol, čoho je Ježiš schopný. „Za dvesto denárov chleba im nebude dosť, aby každý z nich čo len niečo málo dostal.“ Rozmýšľal svetsky namiesto duchovne, v zmysle minima namiesto zázraku. Filip potreboval pripomenúť, že Božia moc nemá hranice. My môžeme pochybovať, ale On dokazuje, že je toho schopný.

Často potrebujeme rovnakú skúšku a pripomienku ako Filip. A hoci je ľahké kritizovať jeho nedostatok viery, ako často aj my pochybujeme o tom, čo je Boh schopný urobiť. Ako často rozmýšľame v tých najjednoduchších a najúbohejších pojmoch, a pritom slúžime Bohu, ktorý vlastní „hovädá na tisícich vrchoch“ (Žalm 50:10). Ako často máme ten istý postoj, nad ktorým lamentoval misionár Jim Elliot, keď povedal: „Odpusť mi, že som taký obyčajný, a pritom tvrdím, že poznám takého neobyčajného Boha“. Keď

W

„ODPUSŤ MI, ŽE SOM TAKÝ
OBYČAJNÝ, A PRITOM TVRDÍM, ŽE
POZNÁM TAKÉHO NEOBYČAJNÉHO
BOHA“.

Boh uzná za vhodné vyskúšať, ako vysoko si vážime Jeho moc a vernosť pôsobiť a zabezpečovať v našom živote, nech pochopíme moc Toho, ktorému slúžime, a nech žijeme v realite, že „všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi“ (Fil. 4:13).

Filipova poslušnosť a spoločenstvo

Napriek mnohým zázrakom, ktorých bol Filip svedkom počas svojho pobytu s Ježišom, sa stále snažil plne pochopiť pravdu, že Ježiš Kristus je Boh. V hornej

miestnosti Filip vyjadril, čo je jeho trvalou túžbou: „Pane, ukáž nám Otca, a bude nám dosť“ (Jána 14:8). Ježiš Filipovi jasne povedal: „Kto mňa videl, videl Otca, ... Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne. A jestli nie, pre samy tie skutky mi verte“ (Jána 14:9,11). Pán Ježiš povedal Filipovi, že všetky skutky, ktoré vykonal, jasne dokazujú Jeho božstvo, dokazujú, že je v Otcovi a Otec je v ňom.

Nemožno Filipa odsudzovať za to, že zápasí s pravdou o Trojjedinom Bohu, pretože pre kresťana to stále zostáva niečo, čo má prijať vierou a nie racionálne ľudsky zdôvodniť. Ježiš však vo Svojej milosti povedal Filipovi a ostatným učeníkom o niečom, čo nie je len viera srdca a rozumu, ale skôr niečo, čo treba uviesť do praxe. Vyhlásil: „To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom, ako som ja vás miloval“ (15:12). Filipovi hovoril, rovnako ako nám, že pravou cestou tých, ktorí prijímajú Kristovo meno, je milovať sa navzájom. Kresťanstvo nie je o izolácii a samote, ale skôr o spoločenstve a združovaní - v prvom rade o združovaní s Kristom, ale aj o združovaní s Kristovým Telom. O niečo skôr zdôraznil ten istý bod, keď učil: „Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou“ (13:35). Toto učenie malo na Filipa vplyv a je príznačné, že posledná zmienka, ktorú máme o Filipovi po tom, ako videl vzkrieseného a nanebovstúpeného Krista je, že bol v miestnosti s ostatnými kresťanmi, tešil sa zo spoločenstva a pokračoval „jednomyselne na modlitbe a v pokornej prosbe“ (Skut. 1:14). Kiežby si každý drahý Boží svätý niesol so sebou slová, ktoré mali na Filipa trvalý vplyv: „Milujte sa navzájom, ako som ja vás miloval“!

W

„MILUJTE SA NAVZÁJOM, AKO SOM
JA VÁS MILOVAL“!

NATANAEL

ŠIESTY Z DVANÁSTICH

Shawn St. Clair

Natanael z Kány Galilejskej bol pravdepodobne skromným rybárom z povolania (Jána 21:2). Meno „Natanael“ sa vyskytuje len šesťkrát, a to výlučne v Jánovom evanjeliu, ale mnohí biblisti sa domnievajú, že ide o toho istého muža, ktorý sa na iných miestach Nového zákona označuje ako „Bartolomej“, čo znamená „syn Tolmaiov“. Tento učeník bol pravdepodobne „Natanael, syn Tolmaiov“, rovnako ako Peter bol „Šimon Bar-Jona,“ alebo „Šimon, syn Jonášov“ (Mat. 16:17). To, že Natanael bol Bartolomej, podporuje aj dvojica Filip a Bartolomej v rôznych zoznamoch učeníkov (Mat. 10:3; Mar. 3:18; Luk. 6:14; Skut. 1:13), čo je v súlade s dvojicou Filip a Natanael v Jána 1:45-49. V každom z týchto štyroch zoznamov ho nachádzame na rovnakej pozícii: šiesty - uprostred. Aké úžasné je, že náš Pán nás môže povolať a použiť na Svoju slávu, keď máme pocit, že na nás, priemerných, „stredných“ ľuďoch nie je nič výnimočné (1. Kor. 1:26-29).

W

**AKÉ ÚŽASNÉ JE, ŽE NÁŠ PÁN
NÁS MÔŽE POVOLAŤ A POUŽIŤ
NA SVOJU SLÁVU, KEĎ NA NÁS,
PRIEMERNÝCH, „STREDNÝCH“ ĽUĎOCH
NIE JE NIČ VÝNIMOČNÉ.**

Natanaelovo prvé zaznamenané stretnutie s Kristom sa odohralo len dva dni po Ježišomvom krste, počas prvého týždňa verejného pôsobenia nášho Pána (Jána 1:45-49). Filip, ktorý bol práve

sám povolaný, nájde Natanaela a zvolá: „Našli sme toho, o ktorom písal Mojžiš v zákone a proroci, Ježiša, syna Jozefovho, z Nazareta“ (v. 45). Natanael je okamžite skeptický: „Či z Nazareta môže byť niečo dobrého?“ (v. 46). Jeho reakcia by mohla odrážať znevažujúci pohľad ľudí z Kány na ešte menšiu dedinu Nazaret, ktorá sa nachádzala asi 14 kilometrov južne od nich. Pravdepodobnejšie však odhaľuje Natanaelove obavy z toho, že žiadne proroctvo o Mesiášovi sa o Nazarete výslovne nezmieňuje.

W

**FILIPOVA ODPOVEĎ
JE JEDNODUCHÁ
A MÚDRA: „POĎ A VIDZ!“**

Filipova odpoveď je jednoduchá a múdra: „Pod' a vidz!“ (v. 46). Všimnite si tento vzor v Jána 1:39,42,46 a 4:29. Často je to stále najlepší prístup: „Pod' so mnou, vypočuj si evanjelium, uvidíš toho, ktorého milujem a ktorému dôverujem“.

Spasiteľove úvodné slová sú prekvapujúce: „Hľa opravdivý Izraelita, v ktorom nieto lesti“ (v. 48). Natanael takmer určite zachytí iróniu. „Jakob“ znamená chytrák alebo podvodník, a predsa je Natanael „vskutku Izraelita, v ktorom nie je „Jakob“. Je to však viac ako pochvala. Bol to Boh, ktorého Jakob stretol, ktorý Jakoba poznal, ktorého Jakob spoznal a ktorý Jakoba navždy zmenil. Teraz sa Natanael stretáva s tým istým Bohom.

Fráza „v ktorom niet lesti“ je ozvenou

Žalmu 32:2, ktorý opisuje blahoslaveného človeka, „v ktorého duchu niet lesti“. Natanael sa určite chystá byť požehnaný. „Bez klamstva“ by sa dalo preložiť aj ako „bez dvojtvárnosti,“ čo znamená, že Natanael bol čestný a priehľadný. To je zrejmé z Natanaelovej úprimnej skepsy, z jeho ochoty skúmať, z jeho otvorenosti nechať sa presvedčiť a z jeho rýchleho, úprimného vyhlásenia o Kristovej identite, keď sa o nej presvedčí. Platí to aj o nás? „Preto zložiť lož hovorte jeden každý pravdu so svojím blížnym“ (Efež. 4:25).

Natanael, prekvapený Kristovým poznaním Jeho charakteru, sa pýta: „Odkiaľ ma znáš?“ Kristus mu odpovedá: „Videl som ťa“ (Jána 1:49). Natanael môže mať podozrenie, že Filip o ňom informoval Pána. Pán však objasňuje: „Prv ako ťa zavolať Filip, keď si bol pod tým fíkom, videl som ťa“ (v. 49).

To Natanaela okamžite presvedčí, že muž, s ktorým sa stretáva, je „Boží Syn... Kráľ Izraela!“ (v. 50). Čo Natanael rozumie pod tým, že ho Pán videl, keď bol pod figovníkom, nie je vysvetlené. Vieme však, že figovník v židovskej tradícii často predstavuje miesto modlitby a rozjímania nad Písmom. Možno sa Natanael nedávno úprimne modlil a rozjímal o Mesiášovi a teraz, v tomto okamihu si uvedomuje, že jeho veľmi súkromné hľadanie bolo Kristom uznané a zodpovedané (Jer. 29:13). Aké je vzácné, keď Ho dnes počujeme odpovedať tak priamo a konkrétne prostredníctvom Jeho slova.

Mohla zmienka o figovníku evokovať aj Zachariášov prísľub o „mojom služobníkovi ratolesti“ a o čase, keď „každý... pozve svojho blížneho, aby prišiel pod jeho vinič a pod jeho figovník“ (Žalm 3:8-10)? Paralelu k tomu nájdeme v Izaiášovom proroctve o izraelskom kráľovi: „A vyjde prútok z pazu Izaiho, a mládnik z jeho koreňov poniesie ovocie“ (Iza. 11:1). Je zaujímavé, že hebrejské slovo netzer, ktoré Izaiáš používa pre „výhonok“, má koreň

príbuzný s koreňom názvu „Nazaret“. „Môže z Nazareta vzísť niečo dobré?“ Áno, skutočne, z Nazareta vyšla ratolesť! Hoci nevieme, čo Natanaela presvedčilo, jeho záver je jednoznačný: „Rabbi, ty si ten Syn Boží! Ty si ten kráľ Izraelov!“ (Jána 1:50).

Náš Pán potom hovorí Natanaelovi: „Ameň, ameň vám hovorím, že odteraz uvidíte nebo otvorené a anjelov Božích vystupovať a zostupovať na Syna človeka“ (v. 52). Jasne naráža na 1. Moj. 28:12, kde Jakob vidí rebrík siahajúci do neba a na ňom vystupujúcich a zostupujúcich anjelov. Tým, že si uvedomí, kto je Pán Ježiš, Natanael a tí, čo sú s ním („vy“ je v Jána 1:52 v množnom čísle), Ho spoznajú ako pravé spojivo medzi nebom a zemou, ako prostredníka medzi Bohom a človekom, ktorý napĺňa zaslúbenia dané patriarchom. Je zaujímavé, že Filipovo vyhlásenie Natanaelovi, že „sme našli toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a tiež proroci“ (v. 45), sa potvrdilo v Kristovom rozhovore s Natanaelom: odkazy na Jakoba pochádzajú z Mojžišových kníh a figovník ho spája s prorokmi.

Niet pochýb o tom, že podobne ako Jakoba, tak aj Natanaela stretnutie s Kristom navždy zmenilo. Písmo svedčí o Natanaelovej vernosti ako jedného z Dvanástich. Eusébius z Cézarey a ďalší raní historici naznačujú, že Natanael odišiel do Indie, kde hlásal evanjelium a zanechal tam odpis Matúšovho evanjelia. Natanaelovi sa často pripisuje aj to, že priniesol evanjelium do Arménska.

Je to nevyspytateľné, čo môže Pán urobiť s „priemerným, šiestym z dvanástich“ veriacim, ktorý úplne odovzdá svoj život Kráľovi kráľov, Božiemu Synovi!

**NIET POCHÝB O TOM, ŽE
PODOBNE AKO JAKOBA, TAK
AJ NATANAELA STRETNUTIE S
KRISTOM NAVŽDY ZMENILO.**

MATÚŠ

ZANECHAŤ MINCE A NASLEDOVAŤ KRÁĽA

Paul Barnhardt

Dvanástim mužom sa navždy dostane jedinečnej cti a uznania za ich úprimnú odpoveď a vernú oddanosť tesárovi, ktorý sa stal učiteľom, Ježišovi z Nazareta. Zameriame sa na jedného z týchto učeníkov, Matúša a zamyslíme sa nad jeho pozoruhodným povolaním, otvoreným domom, tichou vernosťou a cenným záznamom.

Mnohí teraz uznávajú Ježiša Krista nielen ako učiteľa hodného nasledovania, ale aj ako slávneho Božieho Syna a večného Pána neba i zeme. Týmto obyčajným ľuďom to však nebolo úplne jasné, keď im spočiatku a zámerne skrížil cestu. Práve preto je Matúšova výzva taká pozoruhodná. Svedkovia, obchodní kolegovia a predtým povolaní učenci boli možno všetci celkom ohromení, keď tento nedávno vyznávaný učiteľ prešiel okolo dobre situovaného a pravdepodobne bohatého colníka v Kafarnaume a povedal dve slová: „Pod' za mnou“. Pozval práve jedného z týchto nečestných colníkov do svojej skupiny? Uvedomuje si, čo si ľudia môžu myslieť, alebo akú to vyvoláva opačnú predstavu? Možno väčší šok nastal, keď videli, ako Lévi okamžite zastavil svoju prácu, zhrnul účtovné knihy a odišiel od stola s peniazmi, aby nasledoval tohto chudobného učiteľa z Nazareta. To bolo naozaj pozoruhodné! Nech už ľudia predtým videli na povrchu čokoľvek, duchovné túžby a záujmy boli tým, čo motivovalo Léviho a čo ho pohlo zvnútra, aby vo viere odpovedal na toto osobné a jednoznačné volanie tohto Učiteľa. Pán sa očividne neobával žiadnych myšlienok, ani prichádzajúcich námietok voči tomu, že by do svojho života zahrnul takého nehodného

a spolitizovaného človeka, akým bol mýtnik. Lévi bol práve tou osobou, ktorú Pán hľadal a chcel pre Svoje bezprostredné a budúce ciele. Bol to moment, keď sa jeho meno zmenilo z Léviho na Matúša? Ak áno, v ten deň sa nezmenilo len jeho meno. Odpovedal na výzvu, vlastne na pozvanie, ktoré malo zo stereotypného, samolúbeho vyberača daní urobiť svedka Krista a evanjelistu dobrej zvesti národom. Pán dnes rovnako jasne a osobne volá každého, koho chce viesť do konkrétnych diel a na konkrétne miesta práce. Zakaždým, keď to urobí, je to pozoruhodné volanie milosti.

W

PÁN DNES ROVNAKO JASNE A OSOBNĚ VOLÁ KAŽDÉHO, KOHO CHCE VIESŤ DO KONKRÉTNÝCH DIEL A NA KONKRÉTNE MIESTA PRÁCE.

Evanjeliové správy, vrátane Matúšovej, potom sprostredkujú, že po tomto Pánovom pozvaní Matúš odpovedal vlastným pozvaním mnohým svojim kolegom a známym (Luk. 5:29). Otvoril svoj dom im a svojmu novému Majstrovi a Pánovi. Bola to viac ako oslava „zmeny zamestnania“, stalo sa príležitosťou pre všetkých stretnúť sa so Spasiteľom a priateľom mýtnikov a hriešnikov. Matúš sa neváhal podeliť o to, čo mal, v snahe podeliť sa o svoju vieru a predstaviť Spasiteľa ostatným. Je to zrejme, keď sám Pán zdôvodnil Svoju prítomnosť na tejto udalosti pozorujúcim kritikom známym výrokom: „Zdraví nepotrebujú lekára, ale chorí“ (Mar. 2:17). On skutočne prišiel a bol

prítomný, aby pomohol a uzdravil všetkých, ktorí si uvedomovali svoju veľkú potrebu a biedny stav pred Bohom. Je úžasné, že naše domovy môžu byť otvorené pre takéto Božie a požehnané ciele.

Je zaujímavé, že Pán Ježiš ho povolá za Svojho nasledovníka a apoštola. Zdá sa, že Matúš sa vzdal svojej „dennej práce“, aby nasledoval Ježiša Krista. Ale niektorí, ktorí poznali jeho minulé povolanie, by možno aj tak podozrievali zdvihli obočie, keď by ho videli nasledovať tohto chudobného kazateľa z Nazareta. To by mohol byť dôvod, prečo Matúš nebol určený za „držiteľa mešca“, ako to urobil Judáš. Bolo by logické, keby pokladníkom skupiny bol človek od peňazí, ale nakoniec túto zodpovednosť dostal práve on, ktorý bol naozaj zlodejom. Matúš bol zrejme spokojný s tým, že bol nasledovníkom a učeníkom bez osobitnej slávy. Peter, Jakob a Ján boli často volaní do intímneho prostredia a Judáš dostal (alebo možno prijal) úlohu pokladníka. Matúš sa však, podobne ako ostatní, uspokojil s tým, že verne nasledoval v tichej oddanosti, ako ho Pán viedol a usmerňoval. Jeho osobnú vernosť sledujeme v Písme až do Skutkov 1, kde ho nachádzame spolu s ostatnými učeníkmi, ako „všetci zotrvali jednomyselne na modlitbe a v pokornej prosbe“ (v. 13-14). Matúš nikdy nebude ľutovať, že odišiel od pozemských mincí. Zjavenie 21:14 naznačuje, že jeden zo základov svätého mesta, ktoré zostúpi z neba, bude mať Matúšovo meno. Veriaci sa v priebehu rokov pohybovali v skrytosti v tichej vernosti a viere v Toho, ktorý za nich zomrel. Nikdy to nebudú ľutovať. Veľká je ich odmena a také naplňujúce bude aj

ocenenie ich Pána, ktorému verne slúžia. Ó, kiež by sme aj my nasledovali Pána na svojom mieste v Jeho zámeroch a vôli!

Napokon, hoci evanjeliá odhaľujú len málo Matúšových hovorených slov (26:22; Mar. 14:31), jeho písomné slová, ktoré podrobne opisujú pôvod, narodenie, život, smrť a zmŕtvychvstanie nášho Pána, sú cenným a dôveryhodným svedectvom s podpisom Ducha Svätého. Roky po tom, čo bol Matúš očitým svedkom nanebovstúpenia nášho Pána do slávy, bol použitý na to, aby sa chopil pera a zachoval veci, ktoré videl a počul v Jeho prítomnosti. Matúš a ostatní autori evanjelií a Novej zmluvy boli ochotné a schopné nádoby, ktoré mohol Duch Svätý slobodne použiť na zaznamenanie vzácneho rozprávania a zmýšľania nášho Pána Ježiša Krista. Akou veľkou ctou a zodpovednosťou bolo byť jedným zo štyroch pisateľov, ktorí predstavili svoj životne dôležitý pohľad očitého svedka na život kráľovského Dávidovho Syna. Ten, ktorý spočiatku odpovedal, že bude nasledovať Učiteľa z Nazareta, bol neskôr povolaný sprostredkovať slová, ktoré mali vykresliť jeho Majstra ako právoplatného a večného Kráľa. Peter nám hovorí, že svätí muži boli riadení, aby vytvorili Starý zákon, a v Matúšovom prípade to nebolo inak. Matúšovo evanjelium je cenným záznamom, ktorý Boh zjavil ako Svoje vlastné živé dielo, aby ho zahrnul do Svojho plného posolstva pre svet, ktorý miluje. Písmo pravdy je úplné, ale Boh sa rád ujme kohokoľvek, aby ho použil pre Svoje ciele a slávu. Kiežby to tak bolo! Kiež by sme všetci boli ako Matúš a odpovedali na milostivý hlas Spasiteľa, aby sme používali a zdieľali to, čo máme, keď verne nasledujeme nášho Pána Ježiša Krista v tichej vernosti! On je prichádzajúci Kráľ, ktorému Matúš verne slúžil a ktorého zobrazoval, a my všetci môžeme očakávať Jeho návrat a naše miesto v Jeho slávnom nekonečnom kráľovstve.

**MATÚŠ NIKDY NEBUDE ĽUTOVAŤ,
ŽE ODIŠIEL OD POZEMSKÝCH
MINCÍ.**

TOMÁŠ

Andrew Ware

Podrobnosti o učeníkovi Tomášovi sa nachádzajú v Jánovom evanjeliu. Hoci sa spomína aj u Matúša, Marka, Lukáša a v Skutkoch apoštolov, v každom prípade sa jeho meno objavuje len v zozname učeníkov (Mat. 10:3; Mar. 3:18; Luk. 6:15; Skut. 1:13). Práve štvrté evanjelium nám trochu dopĺňa jeho charakter.

Tomášovo meno znamená „dvojča“¹, možno preto, že bol jedným z nich už od narodenia. Napriek tomu sa toto meno zdá byť výstižné, pretože to bol človek, ktorý podobne ako my nebol vždy dôsledný. Možno ho poznáme pod prívlastkom „pochybujúci Tomáš“, ale od tohto menej významného učeníka sa môžeme veľa naučiť. Keď sa pozrieme na štyri prípady, keď Tomáš vstúpi na stránku Písma u Jána, vyvodíme z toho pre seba ponaučenia a výzvy.

Vernosť (Jána 11:16)

„Podme aj my, aby sme zomreli s ním!“ Toto sú prvé zaznamenané slová z Tomášových úst a sú v mnohých ohľadoch celkom pozoruhodné. Máme tu vyjadrenie vernosti Kristovi a nemálo odvahy. Širší kontext tohto výroku nás vracia k veršom 10:22-42, kde Pán Ježiš v Jeruzaleme šokoval a rozhneval Židov, keď okrem iného povedal: „Ja a môj Otec sme jedno“ (10:30). Bezprostrednému nebezpečenstvu unikol „za Jordánom“ (v. 40), kde ho zastihla správa o Lazarovej chorobe (11:1-3).

Potom, keď Lazar zomrel, Pán Ježiš povedal: „Podme zase do Judska“ (11:7)

a o niečo neskôr: „Radujem sa pre vás, že som tam nebol, aby ste uverili“ (v. 15). Ostatní učeníci sa kvôli nebezpečenstvu čudovali, že sa chce vrátiť (v. 8), ale zdá sa, že Tomáš bol ochotný nielen uveriť, ale aj odvážiť sa s Pánom do Judska napriek tomuto nebezpečenstvu - „Podme aj my, aby sme zomreli s ním“ (v. 16).

Keď sledujeme takmer exponenciálny nárast protikresťanských nálad v kultúre okolo nás, je dobré všimnúť si Tomášovu vernosť. Napriek tomu, že tu a v nasledujúcich úryvkoch sa mýlil (a neskôr opustí Pána spolu s ostatnými učeníkmi - Mar. 14:50), tu bol Tomáš tým, kto bol ochotný ísť a dokonca zomrieť so svojím Pánom. Mohli by sme povedať to isté?

Úzkosť (Jána 14:5)

„Nech sa neľaká vaše srdce“ (14:1), povedal Pán. Chystal sa pripraviť im miesto v Otcovom dome a vráti sa, aby ich prijal k Sebe a oni mohli byť s Ním (v. 2-3). Toto zaslúbenie platilo pre učeníkov a platí aj pre nás.

Tomáš sa však trápil a v jeho otázke cítime úzkosť: „Pane, nevieme, kam ideš, a ako môžeme viesť cestu?“ (v. 5). Vzhľadom na Pánovu odpoveď v 6. verši sa zdá, že Tomáš bol znepokojený tým, čo nevedel - kam Pán ide alebo ako sa tam dostať. Pánova odpoveď jednoducho poukazuje na to, že tieto veci sa bezpečne nachádzajú v ňom - „Ja som cesta, pravda a život“. Tomášovi bolo potrebné pripomenúť, že pozná Krista a že Kristus je cesta k Otcovi.

Napriek úzkostným dňom, v ktorých žijeme, náš Pán jedného dňa príde a vezme nás k sebe na večnosť (14:3).

¹ Ján trikrát dodáva aj „ktorý sa volá Didymus“ alebo „zvaný Dvojník“ - 11:16; 20:24; 21:2.

Podobne ako Tomáš môžeme zápasit' so všetkými vecami, ktorým nerozumieme, alebo s inými úzkosťami, ktoré na nás doliehajú z iných zdrojov. Ale, drahí veriaci, povzbudzujme sa, aby sme upierali svoj zrak na Krista, na Toho, v ktorom je spojená všetka naša nádej. Koniec je istý - tak sa do toho pustime!

W

DRAHÍ VERIACI, POVZBUDZUJME SA, ABY SME UPIERALI SVOJ ZRAK NA KRISTA.

Nevera (Jána 20:26–28)

Keď si spomenieme na Tomáša, pravdepodobne si spomenieme práve na tento úryvok. Stojí za povšimnutie, že jeho hriechom tu nie je ani tak pochybnosť, ako skôr nevera: „Ak neuvidím... nepoložím svojho prstu na miesta, bodnuté od hrebov“ (20:25). Pánove slová, ktoré mu povedal, boli: „Nebud' neveriaci, ale veriaci“ (v. 27). Zo strany Tomáša išlo o nedostatok viery.

Všetci učeníci boli pred ôsmimi dňami v Tomášovej pozícii – so strachom sa stretli, keď sa im zjavil Pán Ježiš (v. 19-20). To, čo však Tomáša odlišuje, je jeho odmietnutie uverit' slovám ostatných učeníkov. Je tu pre nás povzbudenie, aby sme boli so spoluveriacimi čo najviac. Tomášova nevera nie je tvrdohlavá, neoblomná nevera. Vznikla čiastočne preto, že nebol so svojimi bratmi. Ak sa odrežeme od spoločenstva Božieho ľudu, veľmi ľahko sa môžu objaviť pochybnosti a nevera.

W

AK SA ODREŽEME OD SPOLOČENSTVA BOŽIEHO ĽUDU, VEĽMI ĽAHKO SA MÔŽU OBJAVIŤ POCHYBNOSTI A NEVERA.

Všimnite si však úžasnú milosť Pána Ježiša. Tomáš síce pochyboval o slovách učeníkov, ale Kristus s ním nezachádza prísne. Jeho „pokoj tebe“ sa týkalo aj Tomáša - a všetka nedôvera sa v okamihu rozplynula, lebo Kristus bol priamo pri ňom! „Daj sem svoj prst... daj svoju ruku...“ (v. 27). Aké milé od Pána, že prišiel k Tomášovi za takých podmienok, aké vyjadril (v. 25). Tomášovi však stačil pohľad na Pána. Nikde sa nedočítame, že by sa ho dotkol alebo dotýkal. Počujeme len jeho výkrik: „Môj Pán a môj Bôh!“ (v. 28). V Tomášovi nezostal ani kúsok nedôvery, alebo pochybností.

Ak Tomáš zažil takúto milosť, pozrite sa, aká väčšia milosť je naša: „Blahoslavení sú, ktorí nevideli a uverili“ (v. 29).

Obnovenie (Jána 21:2)

Naposledy sa s Tomášom stretávame na brehu Galilei. Je ťažké nebyť dojatý Tomášovou prítomnosťou s Petrom a niekoľkými ďalšími učeníkmi, ktorí tam boli. Hoci sa rozprávanie sústreďuje okolo Petrovho uzdravenia, v 2. verši je Tomášovo meno, druhé na zozname.

W

CHVÁLA BOHU, ŽE ZLYHANIE NIE JE PRE VERIACEHO KONEČNÉ; OBNOVA JE MOŽNÁ.

O slovách medzi Tomášom a Pánom nie je záznam, ale vieme, že bol medzi tými, ktorým Pán povedal: „Pod'te, raňajkujte!“ (21:12). Toto je posledný pohľad na učeníka - v spoločenstve so svojím Pánom a Spasiteľom. Chvála Bohu, že zlyhanie nie je pre veriaceho konečné; obnova je možná. Sladkosť obnoveného spoločenstva si môžeme užívať nielen tu a teraz, ale čoskoro, oveľa sladšie, s Ním v Otcovom dome.

JUDÁŠ IŠKARIOTSKÝ

John Dennison

V Novom zákone sa sedem mužov nazýva Judáš. Jeden z nich sa dopustil telesnej nemravnosti a ďalší vyvolal občiansku vzburu. Avšak iba o Judášovi Iškariotskom Ježiš povedal: „Beda tomu človekovi, skrze ktorého sa Syn človeka zrádza. Lepšie by mu bolo bývalo, keby sa ten človek nebol narodil“ (Mar. 14:21). Skutočne, životopis Judáša Iškariotského je epická tragédia, ktorá sa končí hriechom, samovraždou a utrpením.

Výber Judáša

Ježiš vystúpil na vrch, celú noc sa modlil a potom si „vyvolil z nich dvanástich, ktorých aj apoštolmi pomenoval“ (Luk. 6:13). Aj „Judáša Iškariotského, ktorý sa tiež stal zradcom.“ (v. 16). Zdá sa, že jedenásti boli z Galiley, ale Judáš pochádzal z juhu z Keriotu v Judsku. O Judášovej matke nevieme nič. Ján, ktorý veľa píše o múdrom Synovi, ktorý urobil radosť svojmu Otcovi, však štyrikrát uvádza kontrast „Judáš Iškariotský, Šimonov syn“ (Jána 6:71; 12:4; 13:2,26). Kiežby sme teda nezabudli, že za každým zlyhaním sú rodičia so zlomeným srdcom! A nech sa vyhýbame obviňovaniu rodičov za rozhodnutia ich detí. Aj dokonalý Otec povedal o Izraeli: „Synov som vychoval a vyvýšil, ale oni zradne odpadli odo mňa“ (Iza. 1:2).

Ježiš si čiastočne vybral Judáša, aby mu dal osobitnú príležitosť na záchranu. Judáš bol teda s Ježišom tri roky a počúval jeho učenie. Ježiš ich tiež poslal „kázat“ (Mar. 3:14), „dal im moc“ (Mat. 10:1), Judáš dostal „mešec a to, čo sa dalo do neho, nosil“ (Jána 12:6) a Peter povedal, že Judáš „bol dostal podiel na tejto službe“ (Skut. 1:17). Dokonca aj pri zrade ho

Spasiteľ stále nazýval „priateľom“ (Mat. 26:50). Je zrejmé, že Pán ho nemohol milovať viac a dal Judášovi mnohé privilégiá. No, „Božia dobrota [ho] nevedla ... ku pokániu“ (Rim. 2:4).

Judášove hriechy

Judáš názorne ukazuje, ako „koreňom všetkého zlého je milovať peniaze“ (1. Tim. 6:10). Ako sa však Judáš stal „zlodejom“ (Jána 12:6)? Jakob učí, že „potom žiadosť, keď počne, rodí hriech, a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť“ (Jak. 1:15). Všetko sa zrejme začalo túžbou po peniazoch. Nekontrolovaná túžba potom viedla k opakovanému konaniu, keď „bral, čo sa do neho [do mešca] dalo“ (Jána 12:6). Aké desivé pripomenutie, že hriešne túžby vedú k hriešnym činom a hriešne činy k hriešnym zvykom.

TOLEROVANIE JEDNÉHO HRIECHU
PRAVDEPODOBNE Povedie K
ĎALŠÍM HRIECHOM.

Ďalším varovaním je, že tolerovanie jedného hriechu pravdepodobne povedie k ďalším hriechom. Judáš začal žiadostivosťou, ale skončil zlodejstvom, dvojitém životom, zradou, odpadnutím od viery a samovraždou. Nech nám v srdci zazvoní varovný zvonec: „Hriech, keď je vykonaný...“

Smútok Judáša

Nie každé pokánie je autentické. Hoci sa v Biblii píše, že Judáš „činil pokánie“ (Mat. 27:3), nie je to bežný grécky výraz pre pokánie. BDAG (Grécko-anglický lexikón SZ) hovorí, že toto slovo znamená

„mať výčitky... v tom zmysle, že si človek želá, aby sa to dalo vrátiť späť“. Mal obavy z následkov alebo zo samotného hriechu? Pavel vysvetlil, že „zármuťok podľa Boha pôsobí pokánie na spasenie, ktorého zármuťku nikdy neoľutuje človek; ale zármuťok sveta pôsobí smrť“ (2. Kor. 7:10). Slzy, emócie a ľútosť nie sú spoľahlivými ukazovateľmi. Potrebujeme Boha, aby nám pomohol rozlíšiť „Judášove slzy“ ľútosti od skutočnosti skutočného pokánia.

Judáš šikovne žil dvojakým životom, takže ho nepodozrieval ani jeho kazateľský partner Šimon Zelóta. Ľudia, ktorí sa zdokonalili v umení dvojitého života, sú výnimočne zruční aj v tvorbe „imitácie pravého pokánia“. Skutočné pokánie je vtedy, keď človek súhlasí s Bohom o svojom hriechu (ako kráľ Dávid), prijíma plnú a výlučnú zodpovednosť za svoj hriech (ako Onezimus), je ochotný čeliť následkom (ako lotor na kríži) a je ochotný urobiť všetko pre nápravu škôd (ako Zacheus). Judášov smútok bol iný.

Judášova samovražda

Pán milostivo varoval Kaina, že „hriech leží pri dverách“ (1. Moj. 4:7), pretože Boh videl trajektóriu Kainovho života. Podobne aj Spasiteľ predvídal, čo sa Judáš chystá urobiť, a varoval ho. Žiaľ, Judáš bol odhodlaný a „vstúpil do neho satan“ (Jána 13:27). A tak ako satanovi démoni posadli muža z Gadaréne a prinútili ho prebývať medzi hrobmi (Mar. 5:3), satan by určite povzbudil a pochválil Judášovo rozhodnutie vziať si život.

Boh nazýva Judáša „synom zatratenia“ (Jána 17:12). A predsa o Judášovej záhube nerozhodol Boží edikt, posadnutie diablom alebo to, že sa Judáš „obesil“ (Mat. 27:5). Áno, Pán „vedel, kto ho zradí“ (Jána 13:11). Čo sa týka diabla, ten nemôže poslať dušu do pekla. A samovražda, druh vraždy, je síce hrozná, ale ani tá nerobí z človeka „syna skazy“. Namiesto toho sa Judáš z vlastnej vôle „odvrátil a odišiel na

svoje miesto“ (Skut. 1:25). Sedem mužov v Biblii si vzalo život a ďalších šesť o tom uvažovalo. Avšak akokoľvek je samovražda sebeckým, nikde v Písme nie je hriechom, ktorý automaticky odsudzuje dušu. Biblická realita je takáto: „Kto neuverí, bude zatratený“ (Mar. 16:16).

**BIBLICKÁ REALITA JE TAKÁTO:
„KTO NEUVERÍ, BUDE
ZATRATENÝ.“**

Vláda nad Judášom

Niekedy Boh dovolí zlým ľuďom robiť zlé veci. Faraón bol zlý a „zatvrdil si srdce“ (2. Moj. 8:32). Mojžiš o ňom povedal: „Urobil tomuto ľudu zlo“ (5:23). Podobne aj Judáš bol zlodej a odpadlík, ktorý dobrovoľne zhršil po tom, čo prijal poznanie pravdy (Žid. 10:26). Ježiša „zradil, aby bol ukrižovaný“ (Mat. 26:2), a to zlým človekom.

Niekedy si však Boh používa aj zlých ľudí, aby robili dobré veci. Faraón bol zlý, a predsa mu Boh povedal: „Práve nato som ťa vzbudil, aby som na tebe ukázal svoju moc, a aby sa rozhlasovalo moje meno po celej zemi“ (Rim. 9:17). Podobne Pán použil chamtivého Baláma, aby trikrát požehnal Izrael (4. Moj. 24:10). Nemalo by nás teda prekvapiť, ak Pán zachraňoval duše a uzdravoval chorých ľudí prostredníctvom Judáša. Môže však Boh zachraňovať duše a zakladať zhromaždenia prostredníctvom použitia nespasených a nečistých ľudí aj dnes? Nikto by nemal predpokladať, že to, že Boh používa nejakého človeka, je pečiatkou Božieho schválenia jeho života. Je to vždy a len prejavom Božej milosti. Keď teda Boh prináša požehnanie prostredníctvom zlých ľudí, nemali by sme byť zmätení. Namiesto toho by sme sa mali jednoducho klaňať božskému princípu, ktorý pôsobil na Judáša: „Kde sa rozmnožil hriech, tam sa oveľa viac rozmnožila milosť!“ (Rim. 5:20).

ĎALŠÍ DVAJA JAKUBOVIA A DRUHÝ ŠIMON

Marcus Cain

Ked' počujete spomenúť niektoré biblické mená, okamžite sa vám vybaví známe príbehy. Mojžiš prešiel cez Červené more, Dávid zabil Goliáša a Peter chodil po vode. My však v tomto článku uvažujeme o mužoch, ktorých nárok na slávu nie je taký zrejmy alebo viditeľný. Sú to relatívne neznámi ľudia, ktorých mená sa objavujú vo Svätom písme. Preto by sme si mali položiť túto otázku: Aké ponaučenie si z nich môžeme vziať?

Prekvapujúci úvod

Viete si predstaviť, že by ste sa vždy predstavovali ako „Jakub Malý“? Možno to bol prípad jedného muža, ktorého krátku zmienku nájdeme v Markovom rozprávaní o ukrižovaní: „A boli tam aj ženy, ktoré sa dívali zďaleka, medzi ktorými bola Mária Magdaléna a Mária Jakoba Malého a Jozesova matka a Salóme“ (Mar. 15:40).

Alebo čo Šimon zvaný Zelóta – Horlivec? (Luk. 6:15). Nieкто by sa mohol Šimona spýtať: Horlivý k čomu?¹ Alebo čo Jakub, syn Alfeov? Kto to bol práve Alfeus?

Niektorí učenci by naznačovali, že Jakub Alfeov syn a „Jakub malý“ boli tá istá osoba, ale nemôžeme byť v tomto smere dogmatickí. Čo je pre nás zrejmé, je to, že Jakub malý bol takto známy prinajmenšom Markovmu publiku. (V Mat. 27:56 je táto žena nazvaná „Mária, matka Jakoba a Jozesa“.)

¹ *Hoci ho nachádzame nazvaného „Šimon Kanaánsky“ alebo „Šimon zvaný Zelotes“, slovo „horlivý“ (alebo „horlivec“) je najlepší preklad (Mat. 10:4; Mar. 3:18; Luk. 6:15; Skut. 1:13).*

Ak vezmeme do úvahy rôzne správy z evanjelií o tých, ktorí stáli pri kríži, je možné, že Kleofáš² spomínaný v Jána 19:25 ako Máriin manžel sa volal aj Alfej. (Možno je Kleofáš hebrejské označenie a Alfeus grécke.) Ak je to tak, máme do činenia s mužom, ktorý bol jedným z dvanástich apoštolov a ktorý mal zbožnú matku, ktorá zostala v blízkosti kríža, keď bol Pán Ježiš ukrižovaný, aj keď apoštoli z miesta činu ušli. Uvažujte o tom, aké rozhovory mohol Jakub viesť so svojou matkou o posledných hodinách Pána Ježiša a ako ho to mohlo duchovne ovplyvniť.

Údajná bezvýznamnosť týchto nasledovníkov

Aké to je, keď je človek v kruhu priateľov a vždy sa o ňom hovorí ako o poslednom? Všimnite si, že v štyroch zoznamoch dvanástich apoštolov sa Jakub, syn Alfeov a Šimon Horlivec objavujú vždy medzi poslednými štyrmi. To však neznamena, že by neboli dôležití, pretože vieme, že všetci Dvanásti boli povolani, „a ustanovil dvanástich, aby boli s ním, aby ich posielal kázať, a aby mali moc uzdravovať neduhy a vyháňať démonov“ (Mar. 3:14-15). Títo muži, ktorí boli nasledovníkmi Pána Ježiša, teda vôbec neboli bezvýznamní, hoci neboli takí známi ako niektorí ich spoluapoštolovia.

Čo nám Biblia hovorí o činoch týchto dvoch (prípadne troch) mužov? Vôbec nič zvláštne. To by nám možno napovedalo, že týchto mužov poznačila pokora. Nehľadali

² *V KJV sa spomína ako Kleofáš, ale v JND, CSB, ESV, NKJV a iných ako Klopas.*

prvé miesto medzi apoštolmi, ale skôr sa zdá, že boli jednoducho ochotní slúžiť vo sfére, do ktorej boli postavení. Stačilo im, že boli ako ich Majster, o ktorom bolo povedané: „Nebude kričať ani nepovýši ani nedá počuť na ulici svojho hlasu“ (Iza. 42:2).

Prekonateľný význam vernosti

Čo ďalšie sa o nich dozvedáme z Božieho slova? Nielenže boli nasledovníkmi Pána Ježiša, ale boli to aj verní ľudia. Možno sa v našich srdciach môže objaviť túžba po sláve, ale to, čo sa páči Bohu, je vernosť, keď nasledujeme kroky Pána Ježiša (1. Pet. 2:21). Ich vernosť vidíme, keď sa dostaneme ku knihe Skutkov apoštolov. Pán Ježiš zomrel, vstal z mŕtvych a chystá sa vystúpiť. A tam stoja apoštoli a pozorujú, ako Ho oblak prijíma z ich pohľadu (Skut. 1:9). Kráčajú späť do Jeruzalema a v tomto poslednom zozname Dvanástich čítame o „Jakobovi, synovi Alfeovmu, a Šimonovi Zelótovi-Horlivcovi“ (v. 13). Čo ich našli robiť? „Títo všetci zotrvali jednomyselne na modlitbe a v pokornej prosbe so ženami a s Máriou, matkou Ježišovou, i s jeho bratmi“ (v. 14).

**NAPRIEK VEĽMI NÁROČNÝM
A ŤAŽKÝM OKOLNOSTIAM V
PREDCHÁDZAJÚCICH TÝŽDŇOCH SÚ
TU TÍTO MUŽI VERNÍ TOMU, K ČOMU ICH
PÁN POVOLAL A ČO MALI ROBIŤ.**

Napriek veľmi náročným a ťažkým okolnostiam v predchádzajúcich týždňoch sú tu títo muži verní tomu, k čomu ich Pán povolal a čo mali robiť. O ich činnosti sa vo Svätom písme nijakým zvláštnym alebo špecifickým spôsobom ani nehovorí, ale v oddanosti svojmu Pánovi a Spasiteľovi „pokračovali“.

Šimonov vplyv je cítiť

O Šimonovi Horlivcovi musíme uvažovať ešte o dvoch veciach. Niekoľko desaťročí po vystúpení Pána Ježiša na nebesia existovala skupina revolucionárov nazývaná „zelóti“, ktorí sa stavali proti rímskej vláde nad Izraelom. Hoci zrejme už predtým existovali ľudia zapojení do povstania,³ nie je dôvod predpokladať, že Šimon patril k takejto skupine. Pravdepodobnejšie je, že Šimon bol známy svojou horlivosťou v súvislosti s Božími vecami, čo apoštol Pavel použil na svoju obhajobu: „Ja som človek Žid... horliac za Boha“ (Skut. 22:3; pozri aj Gal. 1:14). Je teda dosť pravdepodobné, že Šimon Horlivec bol známy svojou horlivosťou v službe Bohu.

**JE TEDA DOSŤ PRAVDEPODOBNÉ,
ŽE ŠIMON HORLIVEC BOL ZNÁMY
SVOJOU HORLIVOSŤOU
V SLUŽBE BOHU.**

Podľa mimokanonických prameňov Šimon cestoval až do Egypta, Perzie a na Blízky východ, aby tam hlásal evanjelium, a bol aj umučený. Nezabudnite, že toto nie je v Biblii, ale pochádza z tradície. Samozrejme, vieme, že poslanstvo evanjelia vložil do rúk Šimona Horlivca a ostatných apoštolov Pán Ježiš tesne pred Svojím odchodom do neba: „budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme“ (Skut. 1:8).

Dnes sme vďační za mužov, ako boli Jakob a Šimon, ktorí boli ochotní byť vernými nasledovníkmi Pána Ježiša a poslúchali Jeho príkazy. Nech nám Boh pomáha, aby sme boli rovnakí.

³ „A bol tam jeden menom Barabáš, ktorý ležal spútaný s tými, čo s ním urobili povstanie, ktorý sa pri povstaní dopustil vraždy“ (Mar. 15:7).

SAUL Z TARZU

Donald Armstrong

Mesto Tarsus ležalo na úrodnej rovine v rímskej provincii Cilícia (v dnešnom Turecku), asi 10 míľ do vnútrozemia od severovýchodného pobrežia Stredozemného mora. V tomto meste sa židovskej rodine Benjamínovcov narodili najmenej dve deti, dcéra, ktorej meno nie je známe (Skut. 23:16), a syn menom Saul. Ten sa pravdepodobne narodil okolo roku 5 n. l. a neskôr sa stal známym ako apoštol Pavel, autor trinástich menovaných kníh, ktoré pokrývajú takmer 30 % Nového zákona. Spomína sa vo všetkých 28 kapitolách Skutkov apoštolov okrem siedmich. Žil približne do roku 64/67 n. l., keď bol v Ríme umučený (státý).

V tomto príspevku sa zameriavame na jeho raný život, sledujeme jeho cestu z Tarzu až po jeho pozoruhodné obrátenie ku Kristovi na Damaskej ceste ako mladého muža (Skut. 9). To bude zahŕňať pohľad na Saula z nasledujúcich hľadísk.

Rodokmeň

Pavel sa narodil ako Žid, z pokolenia Benjamínovho. Hoci to Písmo neuvádza, niektorí sa domnievajú, že mohol dostať meno po inej významnej starozákonnej postave, Saulovi z toho istého pokolenia, ktorý sa stal prvým kráľom izraelského národa. Stojí za zmienku, že medzi nimi existuje množstvo porovnaní a kontrastov, ktorým sa tu nebudeme ďalej venovať.

Saulovi rodičia boli síce Židia, ale zároveň aj rímski občania, takže sa narodil s veľmi ceneným a cenným privilegiom byť aj rímskym občanom, na čo sa neskôr odvolával, keď mal byť vyšetrovaný bičovaním. Dožadoval sa ochrany svojho občianstva, ktoré nebolo kúpené (ako tisícnik, ktorý sa ho chystal bičovať),

ale získané právom od narodenia (Skut. 22:24-28).

Pravdepodobne strávil veľkú časť svojho raného života v Jeruzaleme, pretože tam bol, keď vyhlásil: „Ja som človek Žid, narodený v Cilíckom Tarze, ale vychovaný v tomto meste“ (v. 3). Pavel sa naučil, že náboženstvo a cenné pozemské občianstvo nestačia na to, aby mal nárok na nebeské občianstvo. Neskôr napísal: „Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista“ (Fil. 3:20).

Márnotratník

Mnohí intelektuáli v Izraeli mali aj nejaké remeslo a v prípade Saula to bola zručnosť v stavaní stanov (Skut. 18:3), ale je jasné, že bol aj schopný učenc. Študoval pod vedením známeho rabína Gamaliela a dokázal hovoriť nielen v rodnej gréčtine, ale aj v hebrejčine, väčšinovom jazyku Starého zákona. Stal sa veľmi zdatným znalcom týchto Písíem a najmä Mojžišovho zákona. Je dobré poznamenať, že bystrá myseľ, intelekt a pochopenie Písma samy osebe nestačia na získanie spasenia, ani na pokračovanie v následnej službe. To, čo Pavel potreboval, bolo poznať Pána pre spasenie a moc prebývajúceho Ducha Svätého pre jeho následnú službu.

Farizej

Pavel sa vyznačoval nielen intelektom a chápaním Písma, ale, ako píše v Galatských 1:14, v židovskom náboženstve bol lepší ako mnohí jemu rovní v národe, pretože bol veľmi horlivý v tradíciách otcov. Neskôr o svojej minulosti píše: „podľa spravodlivosti, spravodlivosti v zákone, som bol bezúhonný“ (Fil. 3:6).

Ako farizej, oddelený, Saul prijímal Starý Zákon ako inšpirované Božie slovo. Táto sekta bola známa tým, že k tomuto Slovu pridávala mnohé ústne tradície, ktoré sa vyvíjali počas dejín Izraela, a tvrdila, že tieto tradície sú porovnateľné s autoritou Písma. Táto prax sa nezmenila. Dnes je mnoho ľudí zotročených náboženstvom, ktoré pridáva k Božiemu slovu a zaslepuje ich pred úžasnou jednoduchosťou Božieho plánu spasenia. To bola lekcia, ktorú si Saul neskôr osvojil a proti ktorej po zvyšok života kázal a učil.

Prenasledovateľ

Saulova náboženská horlivosť, napriek tomu, že úprimne veril, že slúži Bohu, bola skutočne zničujúca. Neskôr, keď sa obzrel späť, sám seba opísal ako „prenasledovníka a trýzniteľa“ a „v nevere“ (1. Tim. 1:13) a ako prvého z hriešnikov (v. 15). Možno nebol prítomný, keď Sanhedrin rozhodol o ukameňovaní Štefana v Skutkoch 7, ale určite bol pri ukameňovaní mladého mučeníka a „súhlasil s jeho smrťou“ (Skut. 8:1).

Po tejto strašnej udalosti sa zdalo, že svoju nenávisť voči tým, ktorí patrili Kristovi, ešte zintenzívnili, „dýchal hrozbou a vraždou na učeníkov Pánových“ (9:1). S týmto presvedčením a emóciami hľadal a získal oficiálnu sankciu od najvyššej náboženskej autority v národe, veľkňazov Annáša a Kaifáša, aby si ďalej vybíjal svoj hnev proti kresťanom a rozšíril čistku z Jeruzalema až do Damasku, 170 km severne. Opisuje svoje činy: „čo som aj urobil v Jeruzaleme a mnoho zo svätých som ja pozatváral do žalárov dostanúc splnomocnenie od najvyšších kňazov, a keď ich zabíjali, dával som proti nim hlas a po všetkých synagógach som ich často trestal a nútil som rúhať sa a náramne zúriac proti nim prenasledoval som až i do vonkajších miest cudzích“ (26:10-11). O tragédii skazy, ktorú môže spôsobiť jednotlivec, hoci je presvedčený,

že je to Božia vôľa, svedčí stopa skazy, ktorú zanechal prenasledovateľ Saul a odvtedy mnohí ďalší.

Hriešnik, ktorý sa skláňa

Keď sme čítali Saulov životný príbeh až po Skutky 9:2, mohli sme dospieť k záveru, že bol beznádejným prípadom, že nebol o nič lepší ako ktorýkoľvek iný z farizejov a vodcov národa, ktorí odmietli a ukrižovali Krista a usilovali sa o uväznenie a smrť všetkých, ktorí vlastnili Jeho meno. Napriek tomu ho v priebehu niekoľkých veršov nájdeme ležať skloneného na prachu damaskej cesty. Čo sa stalo, že došlo k takejto zmene? Svetlo slávy vzkrieseného Krista ho zasiahlo do očí a ten istý Kristus, Pán slávy, sa mu prihovril menom. Svetlo, ktoré žiarilo okolo, bolo jasnejšie ako poludňajšie slnko. Tí, čo sprevádzali Saula, videli svetlo, ale Saul videl Krista; tí, čo boli s ním, počuli hluk, ale Saul počul Kristove slová. Tak sa začalo stretnutie, ktoré malo zmeniť nielen jeho život, ale aj jeho večný údel.

Na tej damaskej ceste sa Pavel dozvedel, že osoba, o ktorej si myslel, že je mŕtva, Ježiš Nazaretský, ktorého meno sa snažil vymazať (26:9), je v skutočnosti živá. Naučil sa, že jeho prenasledovanie kresťanov bolo v skutočnosti prenasledovaním Krista: „Ja som Ježiš Nazaretský, ktorého ty prenasleduješ“ (22:8). Aké zjavenie zažiarilo v jeho zasiahnutej duši – „že Boh urobil toho istého Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, Pánom i Kristom“ (2:36). Mesiáš, ktorého mal on, Žid, očakávať ako prichádzajúceho osloboditeľa, bol Ježiš, ukrižovaný, vzkriesený z mŕtvych, vystúpený do slávy a teraz k nemu prehovoril, keď ležal v prachu neďaleko Damasku. Sklonil sa pred vzkrieseným Ježišom a zvolal: „Pane, čo chceš, aby som učinil?“ (9:6). Tak sa z prenasledovaného farizeja stal poddaný, kajúci hriešnik, ktorý prijal svojho Pána a Spasiteľa.

Prológ

Čo sa teraz stane s Pavlom z Tarzu? Zanikne v zabudnutí? Zmizne zo stránok dejín? Nie, práve naopak! Ako apoštol Pavel, vyvolená nádoba, on slúžil svojmu Pánovi a Majstrovi a robil to, čo mal robiť Izrael – bol nástrojom požehnanja pre svet hriešnikov. Ako jeden z Abrahámovho potomstva (2. Kor. 11:22) v osobitnej miere naplnil Boží prísľub daný Abrahámovi: „v tvojom semene budú požehnané všetky národy zeme“ (1. Moj. 22:18).

Farizej sa stal kazateľom, prenasledovateľ prenasledovaným, väzňom a doručovateľ listov pisateľom. Stal sa príkladom pre každého, kto by chcel nasledovať

Krista, ako sám uviedol: „Buďte mojimi nasledovníkmi, ako som i ja Kristov“ (1. Kor. 11:1).

Malo to všetko zmysel? Jeho vlastné hodnotenie bolo takéto: „Ale to, čo mi bolo ziskom, položil som pre Krista za stratu. Ale pravda aj pokladám všetko za stratu pre zvrchovanosť známosti Krista Ježiša, svojho Pána, pre ktorého som to všetko stratil a pokladám to za smeti, aby som získal Krista“ (Fil. 3:7-8).

Keď končil svoju pozemskú cestu mučeníckou smrťou za Krista na Ostijskej ceste tri míle za mestom Rím, približne 40 rokov po prvom stretnutí s Kristom na Damaskej ceste, mohol si o mnoho rokov neskôr zaspievať slová, ktoré napísal Herbert H. H. Booth (1862-1926):

*Vzdal som sa všetkého pre Ježiša:
Tento márný svet je pre mňa ničím;
Všetky jeho radosti sú zabudnuté,
keď si spomínam na Golgotu.*

*Aj keď mnou priatelia opovrhujú,
opustili ma, a svet na mňa hľadí chladne,
Mám priateľa, ktorý pri mne stojí,
Keď sa otvorí perlová brána.*

VELKÉ TEXTY EVANJELIA**ŽALM 32:1**

John Nesbitt

„Blahoslavený je ten, komu je odpustené prestúpenie, ktorého hriech je prikrýty!“ (Žalm 32:1).

Jednou z hlavných právd kresťanstva je „odpustenie hriechov“. Bez neho by sme zostali vo svete zúfalstva, bez

nádeje a prenechaní na večné zahynutie. Najväčším požehnaním života je vedieť, že si zmierený s Bohom – že sú ti odpustené hriechy. Toto požehnanie môže byť aj tvoje. Let 243 spoločnosti Aloha Airlines utrpel vo výške 5800 metrov nad Havajskými ostrovmi výbušnú dekompresiu a viac ako polovica strechy lietadla zmizla. Po tom,

ako sa Boeing 737-200 bezpečne vrátil na zem na medzinárodnom letisku Maui, sa reportér spýtal jedného z cestujúcich: „Čo vám ako prvé napadlo?“ Človek odpovedal: „Rozmýšľal som, či mi Boh odpustí všetky moje hriechy.“ Na otázky o Božom odpustení odpovedá Dávid, ktorý inšpirovaný Duchom Svätým napísal Žalm 32:1.

Čo Boh odpúšťa?

Previnenie je úmyselné porušenie známeho príkazu. Všetko, čo nedosahuje Boží dokonalý štandard, je hriech. Patrí sem každé úmyselné porušenie Božieho zákona, každý čin spáchaný bez lásky k Bohu, vynechané skutky, ktoré som mal urobiť, a hriechy mysle a srdca. Dávid v Žalme 51 zdrvený svojím osobným záznamom hriechov pred Bohom napísal: „Skrý svoju tvár pred mojimi hriechami a zahľad' všetky moje nepravosti.“ Nič nie je pre Boha urážlivejšie ako obrovský záznam našich osobných hriechov voči Nemu. Keď Boh odpúšťa, odpúšťa každý jeden hriech.

Komu Boh odpúšťa?

V našom svete mnohí uznávajú, že „niečo nie je v poriadku“. Dejiny to dokazujú. Boh hovorí: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23). Zhrešil si proti Bohu nebies. V Žalme 51 Dávid napísal: „... môj hriech je vždycky predou mnou. Tebe samému som zhrešil.“ Hriech je proti Bohu. Hriech nás oddeľuje od Boha. Hriech nás robí nevhodnými k vstupu do neba. Božie odpustenie vymáza záznam môjho hriechu a mení osud mojej duše. Je to otázka osobného hriechu pred svätým Bohom. Keď Boh odpúšťa, odpúšťa hriechnikovi každý hriech.

Ako môže Boh odpustiť?

Boh nemôže neriešiť hriech vo Svojom vesmíre. Boh môže odpustiť, pretože Boh môže zakryť všetky naše hriechy

voči Nemu. Boh ti s radosťou ponúka odpustenie. Dávid dobre poznal Deň zmierenia v dejinách Izraela. Bol to deň, keď každý rok izraelský veľkňaz vzal krv zo zvieraťa, ktoré bolo obetované na nádvorí svätostánku, a odniesol ju do svätyne svätých. Tu veľkňaz pokropil krvou zľutovnicu na truhle zmluvy. Sľutovnica bola pokrývka, „krytom“ truhly. Krv sa tam pokropila pod prítomnosťou svätého Boha, ktorý prebýval medzi krídlami cherubínov, ktorí zatienovali zľutovnicu, ale nad porušeným Božím zákonom, ktorý sa nachádzal v truhle pod ňou. Krv zakryla porušený Zákon a na ďalší rok chránila hriešnika pred Božím súdom. To bolo veľké požehnanie.

Krv obetí v Deň zmierenia predznamenávala krv obete jediného Božieho Syna o niekoľko storočí neskôr. Jeho drahocenná krv môže zmazať záznam našich osobných hriechov a navždy nás ochrániť pred Božím hnevom. Jeho obeť sa už nikdy nebude musieť opakovať. Na kríži sa Boh raz navždy vysporiadal s hriechmi – minulými, súčasnými aj budúcimi. Boh teda môže odpustiť, pretože sa pozerá na smrť Pána Ježiša Krista na kríži za hriechy celého sveta. Vďaka krvi Kristovej obeť môžu byť naše hriechy „zakryté“. „V ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti“ (Efež. 1:7). Hriechy „prikryté“ znamenajú, že sú úplne, úplne a veľkoryso odpustené. Bez odpustenia stratíš svoju dušu a Boh ťa bude súdiť za tvoj hriech. Sú tvoje hriechy prikryté? Ak sú tvoje hriechy prikryté, si požehnaný človek zo Žalmu 32:1 a môžeš sa tešiť z večného života. „Blaoslavený je ten, komu je odpustené prestúpenie, ktorého hriech je prikrytý!“

AK SÚ TVOJE HRIECHY PRIKRYTÉ,
SI POŽEHNANÝ ČLOVEK
ZO ŽALMU 32:1

TÍTOVI 2:14

James Russell, Halifax, NS

„Dal sám seba za nás, aby si nás vykúpil od každej nepravosti a očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov“ (Títovi 2:14).

„Prvýkrát, druhýkrát, predané!“ Hlas „Pobchodníka sa ozýva po celom trhovisku. Otrok, spútaný v okovách, je tlačný k svojmu novému majiteľovi. Potáca sa z pódia, keď je dopredu posúvaný ďalší otrok, čím sa dražba začína odznova.

Krutá prax otroctva sa nezhodovala s Božím zámerom, ktorým nás stvoril na svoj obraz a ktorý spočíval v tom, aby sme boli dôstojní a hodnotní. Nanešťastie, otroctvo nie je „vecou minulosti“; v súčasnosti je v otroctve viac ľudí ako kedykoľvek v histórii. Biblia však hovorí o inom druhu otroctva, ktoré zotročuje každého človeka bezohľadu na jeho pôvod, pokiaľ nezažil Božie vykúpenie. Možno sa nikdy nestanete obeťou nútenej práce alebo obchodovania s ľuďmi, ale mimo Krista je každý človek otrokom hriechu a potrebuje oslobodenie.

Osoba vykúpenia

Vo veľkom príbehu Biblie je jedna ústredná postava, téma tohto veľkého textu evanjelia, ktorá stelesňuje samotnú podstatu vykúpenia. Predchádzajúci verš sa končí výstižne, keď ho opisuje ako „nášho veľkého Boha a Spasiteľa Ježiša Krista“ (v. 13). Na rozdiel od krutého pána, ktorý sa snaží vykorisťovať, zneužívať a manipulovať, Pán Ježiš Kristus prišiel oslobodiť otrokov od hriechu, aby sa namiesto toho mohli stať služobníkmi spravodlivosti. On je Veľký Vykupiteľ, Zlomiteľ reťaze, Boží Syn, Bezhríšny, ktorý si kupuje bezmocných jednotlivcov a ponúka im skutočnú slobodu.

Cena vykúpenia

V minulosti bol človek často nútený vstúpiť do otroctva, aby splatil dlh. Tento dlh, často neprekonateľnej veľkosti, mohol mať za následok mnoho rokov alebo dokonca celý život otroctva. Náš dlh voči Bohu kvôli nášmu hriechu je pre nás tiež nemožné splatiť; vyžaduje si tú najneobyčajnejšiu cenu vykúpenia. Náš verš nám hovorí, že „on dal sám seba za nás, aby nás vykúpil“. Tieto slová vystihujú podstatu kresťanstva a odhaľujú, že naše vykúpenie sa nedosahuje našimi vlastnými zásluhami alebo úsilím. Naopak, prišlo za nesmiernu cenu. Pán Ježiš dal sám Seba a zomrel namiesto hrišnika. On bol jediný, kto mal prostriedky – o čom svedčí jeho spravodlivý život – na to, aby splatil náš dlh. Slová evanjelizačnej piesne znejú pravdivo: „Mal som dlh, ktorý som nemohol zaplatiť; On zaplatil dlh, ktorý nemal.“ Boh pohnutý láskou poslal svojho Syna, aby tí, ktorí sú v otroctve hriechu a nemajú nádej splatiť svoj dlh, mohli zažiť slobodu a pokoj vďaka oslobodeniu, ktoré bolo zaplatené na kríži. Smrť Pána Ježiša je dôkazom, že za naše oslobodenie bola zaplatená cena. Boh, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych, je dôkazom, že táto platba bola prijatá.

Cieľ vykúpenia

V očiach pána má otrok jediný cieľ: plniť pánovu vôľu. Otroci hriechu produkujú hriech a nezákonnosť, čo ich len ďalej uväzňuje a v konečnom dôsledku vedie k večnej smrti (Rim. 6:23).

Náš verš opisuje Boží zámer pri zásahu: tí, ktorí sú prepustení, sú zároveň očistení; sú osobitným Božím ľuďom. Vykúpení, ktorí teraz nie sú motivovaní strachom alebo nátlakom, ale láskou, môžu konať dobré skutky nepoškvrnené hriechom ako výraz oddanosti nášmu Vykupiteľovi.

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991